

Sbírka soudních rozhodnutí

ROZSUDEK TRIBUNÁLU (sedmého senátu)

14. července 2021 *

„Veřejná služba – Zaměstnanci ECDC – Psychické obtěžování – Článek 12a služebního řádu – Žádost o pomoc – Rozsah povinnosti poskytnout pomoc – Článek 24 služebního řádu – Odstoupení osoby, jejíž chování bylo nahlášeno – Nezahájení disciplinárního řízení – Článek 86 služebního řádu – Odpověď na žádost o pomoc – Žaloba na neplatnost – Akt nepříznivě zasahující do právního postavení – Porušení práva být vyslechnut – Nedostatečné odůvodnění – Odepření přístupu k vyšetřovací zprávě a k dalším dokumentům – Článek 41 Listiny základních práv – Odpovědnost“

Ve věci T-65/19,

AI, zastoupený L. Levi a A. Champetierem, avocates,

žalobce,

proti

Evropskému středisku pro prevenci a kontrolu nemocí (ECDC), zastoupenému J. Mannheim a A. Iber, jako zmocněnkyněmi, ve spolupráci s D. Waelbroeckem a A. Duronem, avocats,

žalovanému,

jejímž předmětem je návrh podaný na základě čl. 270 SFEU a znějící na zrušení rozhodnutí ECDC ze dne 18. května, 20. června a 26. října 2018 přijatých v reakci na žádost žalobce o pomoc z důvodu psychického obtěžování, jakož i v reakci na jeho žádost o přístup k některým dokumentům, a dále na náhradu újmy, kterou utrpěl,

TRIBUNÁL (sedmý senát),

ve složení R. da Silva Passos, předseda, L. Truchot a M. Sampol Pucurull (zpravodaj), soudci,

vedoucí soudní kanceláře: S. Spyropoulos, radová

s přihlédnutím k písemné části řízení a po jednání konaném dne 1. října 2020,

vydává tento

* Jednací jazyk: angličtina.

Rozsudek

I. Skutečnosti předcházející sporu

- 1 Žalobce AI byl zaměstnán Evropským střediskem pro prevenci a kontrolu nemocí (ECDC) dne [důvěrné]¹.
- 2 Dne 20. června 2017 podal žalobce žádost o pomoc (dále jen „první žádost o pomoc“) ve smyslu článku 24 služebního řádu úředníků Evropské unie (dále jen „služební řád“), která se týkala údajného psychického obtěžování jeho osoby ze strany vedoucího oddělení, A (dále jen „vedoucí oddělení“). Poté, co žalobce podrobně popsal tyto skutkové okolnosti, formuloval následující žádost:

„Byl bych Vám vděčný za pomoc s vyřešením této situace, která je pro mě zdrojem velkého stresu, a rovněž bych Vás chtěl poprosit o ověření, zda lze toto chování, která vnímám jako opakované, agresivní a zneužívající ve vztahu k mé osobě, považovat za obtěžování.“
- 3 Dne 14. července 2017 předložil žalobce formulář s informacemi doplňujícími jeho první žádost o pomoc.
- 4 Dne 7. srpna 2017 ECDC informovalo Evropský úřad pro boj proti podvodům (OLAF) o první žádosti o pomoc. Dne 27. září 2017 po několika výměnách korespondence s ECDC zaslala vedoucí oddělení 0.1 OLAF zprávu ředitelce ECDC (dále jen „ředitelka“). V této zprávě bylo uvedeno, že OLAF nezahájil vyšetřování těchto skutečností, že bere na vědomí, že ECDC zahájí vlastní vyšetřování a že za těchto okolností sám vyšetřování nezahájí.
- 5 Dne 28. září 2017 byl B, bývalý úředník Evropské komise, zmocněn ředitelkou k vyšetření chování vedoucího oddělení, na které si stěžoval žalobce a jiný zaměstnanec ECDC, C, který rovněž podal žádost o pomoc.
- 6 Dopisem z téhož dne ředitelka žalobce informovala o zahájení vyšetřování v návaznosti na jeho první žádost o pomoc a o jmenování vyšetřovatele. Rovněž mu sdělila, že „[po] doručení zprávy [B] přijme rozhodnutí v této věci“.
- 7 Dne 9. října 2017 byl žalobce poprvé vyslechnut vyšetřovatelem.
- 8 Dne 26. října 2017 se žalobce obrátil na ředitelku, aby ji informoval o konkrétním chování vedoucího oddělení podobajícím se chování, na něž si stěžoval v první žádosti o pomoc a k němuž došlo během pracovní schůzky konané den předtím. Žalobce informoval ředitelku o tom, že se cítí zranitelně a je znepokojen vyhlídkou na schůzku plánovanou na tentýž večer, která měla proběhnout rovněž za přítomnosti vedoucího oddělení. V této souvislosti žalobce požádal, aby mu byly odebrány pracovní úkoly, v jejichž rámci musí být v kontaktu s vedoucím oddělení.

¹ Skryté důvěrné údaje.

- 9 Ředitelka téhož dne odpověděla e-mailem, v němž uvedla, že přeorganizovala svůj program, aby mohla být přítomna na nadcházející schůzce, z níž měl žalobce obavy. Po skončení této schůzky spolu žalobce a ředitelka poprvé vedli diskuzi s cílem identifikovat úkoly vyžadující přímý kontakt mezi ním a vedoucím oddělení a dohodli se, že budou v následujících dnech společně přemýšlet nad dočasným řešením pro účely organizace práce žalobce do skončení vyšetřování.
- 10 V rámci těchto úvah žalobce předal ředitelce písemně řadu návrhů, jež měly snížit riziko psychického obtěžování. K možnostem, které žalobce navrhuje „bez zvláštního pořadí“, patří návrhy jako „dočasné přenesení odpovědnosti za vedení úseku [...] na jiného vedoucího oddělení“ nebo „pokusit se zamezit kontaktům prostřednictvím dovolené, práce z domova a flexibilní úpravy pracovní doby“.
- 11 Dne 30. října 2017 proběhla schůzka mezi žalobcem a ředitelkou, na jejímž základě mu poslední uvedená e-mailem ze dne 7. listopadu 2017 navrhla, aby od 9. listopadu 2017 pracoval v režimu příležitostné práce z domova po delší období, než je obvyklé. Za účelem zajištění své účasti na již naplánovaných schůzkách a organizace práce svého týmu žalobce nakonec odložil začátek režimu práce z domova na 13. listopadu 2017.
- 12 Dne 25. listopadu 2017 měl žalobce podruhé, tentokrát telefonicky, pohovor s vyšetřovatelem, během kterého mu popsal chování vedoucího oddělení na schůzce dne 25. října 2017 a pozdější korespondenci s ředitelkou, jak bylo popsáno v bodech 8 až 11 výše.
- 13 Dne 13. prosince 2017 žalobce ukončil režim dočasné práce z domova. Téhož dne vedoucí oddělení začal čerpat dovolenou až do konce roku 2017. Žalobce pak čerpal dovolenou na začátku roku 2018 a znovu nastoupil do zaměstnání dne 9. ledna 2018.
- 14 Dne 21. ledna 2018 předal B ředitelce svou zprávu z vyšetřování (dále jen „vyšetřovací zpráva“).
- 15 Vedoucí oddělení setrval na svém pracovním místě po celý leden 2018, načež si vzal pracovní volno z důvodu nemoci, a od 31. ledna 2018 byl tedy ve funkci zastupován.
- 16 Dne 13. března 2018 požádal žalobce na základě čl. 41 odst. 2 písm. b) Listiny základních práv Evropské unie o přístup k vyšetřovací zprávě včetně závěrů a doporučení v ní obsažených.
- 17 Dne 3. dubna 2018 skončilo vedoucímu oddělení pracovní volno z důvodu nemoci. K tomuto datu se nevrátil zpět k předchozím služebním povinnostem, ale byly mu přidělovány úkoly přímo ředitelkou, která nad ním i vykonávala dohled, přičemž mezi ním a žalobcem neexistoval hierarchický vztah.
- 18 Rozhodnutím ze dne 6. dubna 2018 v odpověď na žádost žalobce ze dne 13. března 2018 (viz bod 16 výše) ředitelka odepřela žalobci přístup k vyšetřovací zprávě z důvodu, že řízení zahájené v návaznosti na první žádost o pomoc nebylo ukončeno. Právo každého na přístup ke spisu, který se jej týká, zakotvené v čl. 41 odst. 2 Listiny základních práv, podle ní ostatně umožňuje chránit jeho právo na obhajobu, pokud se rozhodnutí negativně dotýká jeho zájmů.
- 19 Dne 6. dubna 2018 proběhla schůzka mezi vedoucím oddělení a ředitelkou, během které jej tato ústně informovala o výsledku vyšetřování.

- 20 Dopisem ze dne 10. dubna 2018 podal žalobce novou žádost o pomoc (dále jen „druhá žádost o pomoc“). V této žádosti poukázal na to, že vedoucí oddělení během a po vypracování vyšetřovací zprávy kontaktoval několik zaměstnanců ECDC, aby jim vysvětlil, že skutečnosti, na které žalobce upozorňoval ve své první žádosti o pomoc, jsou smyšlenky nespokojeného zaměstnance. Žalobce rovněž zdůraznil, že vedoucí oddělení se vrátil na pracoviště a mohl ho tedy nadále pomlouvat nebo pokračovat v psychickém obtěžování jeho osoby.
- 21 Dopisem ze dne 16. dubna 2018 žalobce podruhé požádal o přístup k vyšetřovací zprávě na základě článku 41 Listiny základních práv, ale rovněž na základě článku 13 nařízení Evropského parlamentu a Rady (ES) č. 45/2001 ze dne 18. prosince 2000 o ochraně fyzických osob v souvislosti se zpracováním osobních údajů orgány a institucemi Společenství a o volném pohybu těchto údajů (Úř. věst. 2001, L 8, s. 1; Zvl. vyd. 13/26, s. 102) a nařízení Evropského parlamentu a Rady (ES) č. 1049/2001 ze dne 30. května 2001 o přístupu veřejnosti k dokumentům Evropského parlamentu a Rady (Úř. věst. 2001, L 145, s. 43; Zvl. vyd. 01/03, s. 331).
- 22 Druhé setkání mezi ředitelkou a vedoucím oddělení bylo naplánováno na 16. dubna 2018 s cílem umožnit mu formálně se vyjádřit k vyšetřovací zprávě, která mu byla mezitím zaslána. Na žádost vedoucího oddělení byla tato schůzka odložena na 2. května 2018, aby si mohl připravit ústní vyjádření.
- 23 Rozhodnutím ze dne 8. května 2018 byl žalobci opětovně odepřen přístup k vyšetřovací zprávě, kterého se domáhal (viz bod 21 výše), neboť dosud nebylo přijato rozhodnutí, které by se jej negativně dotklo, a dále nebyla prokázána potřeba odhalit mu osobní údaje vedoucího oddělení, dalších zaměstnanců ECDC, jakož i externích osob. Žádost o přístup na základě nařízení č. 45/2001 byla kromě toho předána pověřenci pro ochranu údajů v rámci ECDC.
- 24 Dne 15. května 2018 proběhlo třetí setkání mezi ředitelkou a vedoucím oddělení, během kterého jej ředitelka informovala o svém záměru vypovědět jeho smlouvu na základě článku 47 písm. c) bodu i) pracovního řádu ostatních zaměstnanců Evropské unie ve znění použitelném na spor (dále jen „PŘOZ“).
- 25 Dopisem ze dne 15. května 2018, který byl sepsán bezprostředně po této schůzce, vedoucí oddělení odstoupil z funkce „v zájmu služby“.
- 26 Dopisem ze dne 16. května 2018 zasláným vedoucímu oddělení akceptovala ředitelka ECDC jeho odstoupení. V tomto dopise ředitelka zaprvé uvedla, že vyšetřovatel dospěl k závěru, že první žádosti o pomoc podané žalobcem a podobné žádosti podané jiným zaměstnancem ECDC lze podle něj vyhovět. Zadruhé ředitelka zopakovala připomínky, které formuloval vedoucí oddělení. Podle vedoucího oddělení nebyla v průběhu šetření dodržena zásada presumpce nevin, zpráva z vyšetřování obsahovala několik faktických chyb, některé osoby, které se šetření účastnily, nejednaly v dobré víře, a jeho úmyslem nikdy nebylo někoho poškodit, nýbrž jednat v zájmu ECDC. Zatřetí ředitelka uvedla, že ve vyšetřovací zprávě našla několik faktických chyb a vedoucí oddělení byl oprávněn jednat v souvislosti s určitými problémy týkajícími se výkonnosti na straně několika pracovníků jeho oddělení. Ředitelka nicméně po přečtení vyšetřovací zprávy a závažných obvinění vznesených proti němu včetně svědectví dospěla k závěru, že způsob, jakým uvedený vedoucí toto oddělení řídil, způsobil zaměstnancům zbytečný stres a obavy. Za těchto podmínek ředitelka uvedla, že vztah důvěry mezi ECDC a vedoucím oddělení byl narušen

a že má v úmyslu vypovědět jeho smlouvu v souladu s čl. 47 písm. c) bodem i) PŘOZ. Po zmínce, že vedoucí oddělení mezitím odstoupil, ředitelka nicméně toto odstoupení akceptovala následujícím vyjádřením:

„Vzhledem k Vašemu odstoupení, které v praxi znamená, že poslední den ve službách ECDC nastane před datem, k němuž by jinak pracovní poměr skončil z důvodu výpovědi, nicméně konstatuji, že akceptace Vašeho odstoupení ze dne 15. května je v zájmu služby. Vaše výpovědní doba činí deset měsíců, což znamená, že Vaším posledním dnem ve službách ECDC bude 15. březen 2019.

Jak jsme o tom hovořili a dohodli se na naší schůzce, během výpovědní doby budete pracovat z domova na úkolech, které Vám osobně přidělím.

Během výpovědní doby máte povinnost jednat v souladu s povinností loajality vůči ECDC v souladu s článkem 11 služebního řádu.“

- 27 Dne 18. května 2018 zaslala ředitelka žalobci dopis ohledně jeho první žádosti o pomoc (dále jen „první napadené rozhodnutí“). Tento dopis zní následovně:

„V návaznosti na můj dopis ze dne 28. září 2017, v němž jsem Vás informovala o zahájení vyšetřování v návaznosti na Vaši [první] žádost o pomoc z důvodu údajného psychického obtěžování [ze strany] [...] vedoucího oddělení [...], Vás nyní informuji o závěru vyšetřování a o souvisejícím řízení. Koncem ledna jsem obdržela zprávu externího vyšetřovatele [B]. Výsledek vyšetřování reflektuje Vaši výpověď, jakož i výpověď jiného stěžovatele podpořenou několika svědectvími. Vyšetřovatel konstatuje, že dle jeho názoru lze oběma stížnostem na obtěžování vyhovět.

Jak je Vám známo, [vedoucí oddělení] byl nepřítomen během první části roku, a řízení jsem tedy mohla ukončit až nyní. Závěry z vyšetřovací zprávy jsem [vedoucímu oddělení] oznámila v dubnu po jeho návratu do kanceláře a v souladu s předpisy jsem mu dala příležitost vyjádřit se k výsledku vyšetřování.

Po přečtení zprávy a po zohlednění informací, které mám k dispozici, jsem dospěla k závěru, že došlo k chování s aspekty psychického obtěžování. Zároveň musím konstatovat, že zpráva obsahuje několik faktických chyb. Ačkoli zohledňuji, že [vedoucí oddělení] potřeboval v pozici [...] jednat v určitých otázkách, domnívám se nicméně, že způsob, jakým tyto problémy řešil a způsob řízení, který zvolil, vyvolal u zaměstnanců zbytečný stres a obavy. Počítala jsem proto s tím, že budou přijata příslušná opatření, avšak [vedoucí oddělení] mezitím odstoupil z funkce a na své místo se již nevrátí. Vzhledem k jeho předchozí absenci a následnému přeřazení do kanceláře ředitelky a vzhledem k tomu, že odstoupil, jsem přesvědčena, že Vaše [první] žádost o pomoc byla vyřízena a situace, která Vám působila problémy, se vyřešila.“

- 28 Dne 29. května 2018 podal vedoucí oddělení žádost o pomoc z důvodu zveřejnění důvěrných informací týkajících se vyšetřování, které vůči němu bylo vedeno, ve švédských médiích, jakož i anonymních výhrůžek, které obdržel. Tato žádost vedla k zahájení administrativního šetření, během něhož byl žalobce vyslechnut.
- 29 Dopisem ze dne 30. května 2018 žalobce potřeť požádal o přístup k vyšetřovací zprávě, přičemž v této žádosti rovněž požadoval i všechny dokumenty, na jejichž základě ředitelka ECDC přijala první napadené rozhodnutí, včetně dokumentů, na jejichž základě konstatovala, že vyšetřovací zpráva obsahuje „několik faktických chyb“ (dále jen „sporná žádost o přístup“). Uvedená žádost byla podána na základě článku 41 Listiny základních práv. Podle žalobce bylo zpřístupnění

vyšetřovací zprávy nezbytné s ohledem na první napadené rozhodnutí a klíčové s ohledem na jeho druhou žádost o pomoc. V témže dopise žalobce požádal o upřesnění smluvní situace vedoucího oddělení po jeho odstoupení zmíněném v prvním napadeném rozhodnutí.

30 Dopisem z téhož dne následujícím po rozhodnutí ze dne 8. května 2018 (viz bod 23 výše) podal žalobce potvrzující žádost o přístup k vyšetřovací zprávě na základě čl. 7 odst. 2 nařízení č. 1049/2001.

31 Dopisem ze dne 20. června 2018 adresovaným poradcům žalobce (dále jen „druhé napadené rozhodnutí“) zamítla ředitelka spornou žádost o přístup zmiňovanou v bodě 29 výše následovně:

„Uvedl jste, že žádost [Vašeho klienta] spočívá v tom, že se domnívá, že byl poškozen [prvním] [napadeným] rozhodnutím, které mu bylo oznámeno dopisem ze dne 18. května 2018. Po řádném vyhodnocení předložených argumentů mi není jasné, jak by mohly být zájmy Vašeho klienta dotčeny, když jsem [první] žádost o pomoc nezamítla jako neopodstatněnou. Váš klient měl mimoto možnost vyjádřit své stanovisko v průběhu šetření. [Druhá] žádost o pomoc [...] podaná Vaším klientem dne 10. dubna 2018 rovněž nemůže být důvodem pro takový požadavek, jelikož ve vztahu k ní nebyly dosud učiněny žádné závěry.

Stojím si proto za svým závěrem, že přístup ke zprávě a dalším dokumentům není nezbytný na základě čl. 41 Listiny [základních práv].

Domnívám se, že tento závěr je v souladu s [unijní] judikaturou, podle níž při výkladu rozsahu práva na obhajobu nelze v žádném případě přirovnávat vyšetřovací řízení zahájené v návaznosti na žádost zaměstnance o pomoc z důvodu obtěžování k vyšetřovacímu řízení vedenému proti tomuto zaměstnanci. V podobných případech bylo právo na přístup ke spisu na základě Listiny základních práv stěžovatelům odepráno i v situaci, kdy bylo konstatováno, že obtěžování nelze prokázat.“

32 Dopisem z téhož dne (dále jen „druhý dopis ze dne 20. června 2018“) odpověděla ředitelka na potvrzující žádost o přístup k vyšetřovací zprávě podanou dne 30. května 2018 na základě nařízení č. 1049/2001 (viz bod 30 výše) a na žádost žalobce podanou dne 16. dubna 2018 na základě nařízení č. 45/2001 (viz bod 21 výše). V tomto dopise dospěla ředitelka k závěru, že žalobce může jednak nahlédnout na místě do nedůvěrné verze vyšetřovací zprávy a jednak získat dokument s jeho osobními údaji, které jsou mu dány k dispozici v souladu s článkem 13 nařízení č. 45/2001.

33 Dne 2. července 2018 podal žalobce stížnost podle článku 90 odst. 2 služebního řádu, kterou napadl první a druhé sporné rozhodnutí. V této stížnosti požadoval náhradu nemajetkové újmy, která mu byla způsobena tím, že nebyl plně považován za oběť, že vůči vedoucímu oddělení nebyla uplatněna disciplinární sankce a že v návaznosti na jeho první žádost o pomoc nebylo přijato ochranné opatření. Tato újma byla podle něj zhoršena zejména odmítnutím přístupu k vyšetřovací zprávě. Žalobce upřesnil, že „újma vyplývající přímo z obtěžování a újma vyplývající z pochybení ECDC v důsledku toho, že nezajistilo pracovní podmínky respektující důstojnost, zdraví a bezpečnost, byly předmětem zvlášť podaných žádostí“.

34 Dopisem ze dne 7. září 2018 ředitelka informovala žalobce poté, co vyslechla některé zaměstnance, že neexistuje žádný důkaz potvrzující tvrzení, která uvedl ve druhé žádosti o pomoc (viz bod 20 výše), a zamítla ji.

- 35 Dne 12. září 2018 mohl žalobce nahlédnout do nedůvěrné verze vyšetřovací zprávy. Podepsal prezenční listinu, přičemž v rukou napsané poznámce upřesnil, že zpochybňuje podmínky, za nichž mu byla tato zpráva zpřístupněna.
- 36 Dne 11. října 2018 podali žalobce a čtyři další zaměstnanci ECDC žádost o odškodnění na základě čl. 90 odst. 1 služebního řádu, kterou se domáhali náhrady nemajetkové a majetkové újmy, kterou utrpěli z důvodu nečinnosti ECDC v letech 2012 až 2018 v souvislosti s chováním vedoucího oddělení vůči nim.
- 37 Dopisem ze dne 26. října 2018 (dále jen „rozhodnutí o zamítnutí stížnosti“) zamítla ředitelka stížnost žalobce ze dne 2. července 2018 (viz bod 33). Ředitelka nejprve zpochybnila přípustnost stížnosti a tvrdila, že první napadené rozhodnutí není aktem, který nepříznivě zasahuje do právního postavení žalobce. Dále tvrdila, že toto rozhodnutí chování vedoucího oddělení nebagatelizovalo. Ředitelka upřesnila, že „vzhledem k závažnosti chování [vedoucího oddělení] hodlala přijmout vhodná opatření reagující na závěry vyšetřovací zprávy“. Rovněž připomněla, že cílem první žádosti žalobce o pomoc bylo „ukončit stávající situaci a prošetřit tvrzené skutečnosti“. Popsala také ochranná opatření přijatá ve vztahu k žalobci před přijetím prvního napadeného rozhodnutí. Dále uvedla, že akceptovala odstoupení vedoucího oddělení „v zájmu služby“. Ředitelka navíc zdůraznila, že žalobce mohl nahlédnout do nedůvěrné verze vyšetřovací zprávy dne 12. září 2018. Podle ní mu nebyl poskytnut úplný přístup ke zprávě z důvodu ochrany důvěrnosti pohovorů se svědky a se samotným vedoucím oddělení vzhledem k citlivosti problému a nezbytnosti zachovat schopnost ECDC vést vyšetřování. Ředitelka konečně zamítla žádost o odškodnění podanou ve stížnosti.
- 38 Dne 21. listopadu 2018 podal žalobce k Evropskému veřejnému ochránci práv stížnost týkající se druhého dopisu ze dne 20. června 2018 zmíněného v bodě 32 výše.
- 39 Dne 5. prosince 2018 podal žalobce stížnost podle článku 90 odst. 2 služebního řádu proti dopisu ze dne 7. září 2018 týkajícímu se druhé žádosti o pomoc (viz bod 34 výše).
- 40 Dne 11. února 2019 ředitelka v plném rozsahu zamítla jeho žádost o odškodnění popsanou v bodě 36 výše.
- 41 Dopisem ze dne 6. března 2019 vzala ředitelka zpět dopis ze dne 7. září 2018, kterým byla zamítnuta druhá žádost o pomoc (viz bod 34 výše), na základě stížnosti žalobce ze dne 5. prosince 2018.
- 42 V dopise ze dne 15. března 2019 ředitelka zaslala žalobci shrnutí výpovědí různých svědků vyslechnutých v návaznosti na druhou žádost o pomoc a pozvala jej k pohovoru, který se konal dne 25. března 2019.
- 43 Dne 15. března 2019 vedoucí oddělení po uplynutí výpovědní doby definitivně opustil ECDC.
- 44 Dopisem ze dne 5. dubna 2019 informovala ředitelka žalobce, že vzhledem k neexistenci důvodu k hlubšímu zkoumání skutečností uvedených ve druhé žádosti o pomoc, rozhodla o zamítnutí této žádosti.
- 45 V rozhodnutí ze dne 6. června 2019 veřejný ochránce práv konstatoval, že ze strany ECDC nedošlo k nesprávnému úřednímu postupu, když žalobci v druhém dopise ze dne 20. června 2018 umožnilo pouze částečný přístup k vyšetřovací zprávě.

II. Řízení a návrhová žádání účastníků řízení

- 46 Návrhem došlým kanceláři Tribunálu dne 5. února 2019 podal žalobce projednávanou žalobu.
- 47 Podáním došlým kanceláři Tribunálu dne 12. února 2019 požádal žalobce o anonymizaci na základě článku 66 jednacího řádu Tribunálu. Rozhodnutím ze dne 30. dubna 2019 Tribunál této žádosti vyhověl.
- 48 Rozhodnutím ze dne 21. října 2019 předseda Tribunálu na základě čl. 27 odst. 3 jednacího řádu přidělil věc novému soudci zpravodaji přidělenému k sedmému senátu.
- 49 Na základě návrhu soudce zpravodaje rozhodl Tribunál (sedmý senát) o zahájení ústní části řízení dne 26. května 2020.
- 50 Usnesením ze dne 19. června 2020 nařídil Tribunál na základě čl. 91 písm. c) a článku 104 jednacího řádu ECDC, aby předložilo dokumenty, k nimž byl odepřen přístup druhým napadeným rozhodnutím. Tyto dokumenty byly předloženy Tribunálu dne 27. srpna 2020 a v souladu s článkem 104 jednacího řádu nebyly předány žalobci.
- 51 Dne 24. června 2020 položil Tribunál na návrh soudce zpravodaje v rámci organizačních procesních opatření podle článku 89 jednacího řádu účastníkům řízení několik písemných otázek a požádal o předložení určitých dokumentů. Účastníci řízení na tyto žádosti odpověděli ve lhůtě, která jim byla stanovena.
- 52 Řeči účastníků řízení a jejich odpovědi na otázky Tribunálu byly vyslechnuty na jednání konaném dne 1. října 2020.
- 53 Žalobce navrhuje, aby Tribunál:
- zrušil první a druhé napadené rozhodnutí a případně rozhodnutí o zamítnutí stížnosti;
 - nařídil náhradu nemajetkové újmy vyčíslené *ex aequo et bono* na částku 40 000 eur;
 - uložil ECDC náhradu nákladů řízení.
- 54 ECDC navrhuje, aby Tribunál:
- odmítl žalobu jako částečně nepřipustnou a zamítl v celém rozsahu jako neopodstatněnou;
 - uložil žalobci náhradu nákladů řízení.

III. Právní otázky

A. K předmětu žaloby

- 55 Žalobce navrhuje, aby Tribunál kromě zrušení prvního a druhého napadeného rozhodnutí zrušil „případně“ rozhodnutí o zamítnutí stížnosti.

- 56 Podle ustálené judikatury mají návrhová žádání, která formálně směřují ke zrušení rozhodnutí o zamítnutí stížnosti, v případě, kdy jako taková nemají samostatný obsah, ten účinek, že se Tribunálu předkládá akt, proti němuž byla podána stížnost (viz rozsudek ze dne 13. července 2018, *Curto v. Parlament*, T-275/17, EU:T:2018:479, bod 63 a citovaná judikatura).
- 57 Pokud však má rozhodnutí o zamítnutí stížnosti jiný rozsah než akt, proti němuž byla tato stížnost podána, jelikož mimo jiné mění původní rozhodnutí nebo přezkoumává situaci žalobce na základě nových právních a skutkových okolností, které by byly zohledněny, pokud by nastaly nebo byly příslušnému orgánu známy před přijetím původního rozhodnutí, může Tribunál rozhodnout specificky o návrhových žádáních formálně směřujících proti rozhodnutí o zamítnutí stížnosti (viz rozsudek ze dne 19. prosince 2019, *ZQ v. Komise*, T-647/18, nezveřejněný, EU:T:2019:884, bod 36 a citovaná judikatura).
- 58 V projednávaném případě rozhodnutí o zamítnutí stížnosti není pouze potvrzením druhého napadeného rozhodnutí v rozsahu, v němž se ředitelka vyjádřila k novým skutečnostem, které nastaly po přijetí tohoto rozhodnutí a po dni podání stížnosti. Pokud jde totiž o dokumenty, k nimž byl odepřen přístup druhým napadeným rozhodnutím, ředitelka konstatovala, že žalobce mohl nakonec dne 12. září 2018 nahlédnout do nedůvěrného znění vyšetřovací zprávy a na základě článku 13 nařízení č. 45/2001 získat dokument s jeho osobními údaji.
- 59 Za těchto podmínek je na místě rozhodnout o návrhových žádáních znějících na zrušení jak prvního a druhého napadeného rozhodnutí, tak rozhodnutí o zamítnutí stížnosti.
- 60 Rozhodnutí o zamítnutí stížnosti kromě toho upřesňuje určité části odůvodnění prvního a druhého napadeného rozhodnutí. Ve vztahu k prvnímu napadenému rozhodnutí uznává „závažnost“ chování vedoucího oddělení a upřesňuje zejména okolnosti, které vedly ředitelku k tomu, že v „zájmu služby“ akceptovala jeho odstoupení. Ve vztahu k druhému napadenému rozhodnutí dodává, že úplný přístup k vyšetřovací zprávě nebyl žalobci poskytnut z důvodu ochrany důvěrnosti pohovorů se svědky a se samotným vedoucím oddělení, vzhledem k citlivosti problému a nezbytnosti chránit schopnost ECDC vést vyšetřování. Vzhledem k tomu, že se situace během postupu před zahájením soudního řízení vyvíjela, musí být tudíž toto doplňující odůvodnění rovněž zohledněno při přezkumu legality prvního a druhého napadeného rozhodnutí, jelikož toto odůvodnění by mělo být ve shodě s těmito rozhodnutími (v tomto smyslu viz rozsudek ze dne 9. prosince 2009, *Komise v. Birkhoff*, T-377/08 P, EU:T:2009:485, body 55 a 56 a citovaná judikatura).

B. K návrhovým žádáním směřujícím ke zrušení

1. K návrhu na zrušení prvního napadeného rozhodnutí

- 61 Žalobce uvádí na podporu svého návrhu na zrušení prvního napadeného rozhodnutí, doplněného rozhodnutím o zamítnutí stížnosti, tři žalobní důvody. První žalobní důvod vychází z porušení práva být vyslechnut, druhý z porušení povinnosti uvést odůvodnění a třetí v podstatě z porušení článků 24 a 86 služebního řádu.
- 62 ECDC navrhuje, aby Tribunál tento návrh na zrušení prohlásil za zjevně nepřijatelný vzhledem k absenci aktu nepříznivě zasahujícího do právního postavení žalobce. Podpůrně navrhuje, aby Tribunál zamítl ony tři žalobní důvody jako neopodstatněné.

a) Úvodní poznámky

- 63 Úvodem je třeba připomenout povinnosti, které má administrativa v případě, že úředník nebo zaměstnanec podá žádost o pomoc.
- 64 Jestliže je orgánu oprávněnému ke jmenování (dále jen „OOJ“) nebo případně orgánu oprávněnému k uzavírání pracovních smluv (dále jen „OOUPS) předložena na základě čl. 90 odst. 1 služebního řádu žádost o pomoc ve smyslu článku 24 tohoto řádu, musí – vzhledem k povinnosti poskytnout pomoc a pokud tento orgán čelí události neslučitelné s řádným a nerušeným výkonem služby – s veškerou potřebnou energií zasáhnout a s rychlostí a péčí vyžadovanou okolnostmi daného případu reagovat tak, aby zjistil skutkový stav a vyvodil z něj se znalostí věci příslušné důsledky. Za tímto účelem stačí, aby úředník nebo zaměstnanec, který se domáhá ochrany od svého orgánu, předložil alespoň neúplný důkaz o existenci útoku, jejichž obětí se údajně stal. Jsou-li takové skutečnosti dány, je na dotyčném orgánu, aby přijal vhodná opatření, zejména tak, že provede ve spolupráci se stěžovatelem vyšetřování v rámci administrativy za účelem zjištění skutkového základu stížnosti a přijetí na základě výsledků vyšetřování nezbytných opatření, jako je zahájení disciplinárního řízení vůči obviněné osobě, pokud administrativa na konci uvedeného vyšetřování dospěje k závěru, že došlo k psychickému obtěžování (viz rozsudek ze dne 3. října 2019, DQ a další v. Parlament, T-730/18, EU:T:2019:725, bod 80 a citovaná judikatura).
- 65 Povinnost poskytnout pomoc stanovená v článku 24 služebního řádu s sebou nese povinnost informovat žadatele o pomoc včas o vyřízení jejich žádosti. Zejména pokud je zahájeno disciplinární řízení, musí být žadatel o pomoc informován o povaze a závažnosti sankce, která byla uložena (v tomto smyslu viz rozsudek ze dne 3. října 2019, DQ a další v. Parlament, T-730/18, EU:T:2019:725, bod 108 a citovaná judikatura). V případě žádosti o pomoc týkající se údajných projevů obtěžování musí být dále každé rozhodnutí administrativy o tom, zda k tomuto jednání došlo či nikoli, rychlé, výslovné a odůvodněné (v tomto smyslu viz rozsudek ze dne 5. prosince 2000, Campogrande v. Komise, T-136/98, EU:T:2000:281, bod 58).
- 66 Navíc je třeba uvést, že to, že OOJ na závěr administrativního vyšetřování případně uzná, že k obtěžování došlo, může mít samo o sobě příznivý účinek v rámci terapeutického procesu psychického zotavení obětí a může také být použito oběťmi pro účely případné vnitrostátní žaloby (viz rozsudek ze dne 13. července 2018, Curto v. Parlament, T-275/17, EU:T:2018:479, bod 59 a citovaná judikatura).
- 67 Přípustnost návrhu na zrušení prvního napadeného rozhodnutí a jeho opodstatněnost je třeba zkoumat ve světle těchto úvah.

b) K přípustnosti

- 68 ECDC tvrdí, aniž formálně vzneslo námitku částečné nepřípustnosti žaloby, že návrh na zrušení prvního napadeného rozhodnutí je zjevně nepřípustný. Podle ECDC nebylo administrativní vyšetřování odloženo. Na rozdíl od ostatních případů posuzovaných v judikatuře nebyla podle něj v projednávaném případě stížnost zamítnuta. První žádosti žalobce o pomoc, jež měla pomoci ukončit stávající situaci a přezkoumat chování vedoucího oddělení, bylo naopak v plném rozsahu vyhověno.

- 69 Podle ECDC bylo v návaznosti na tuto žádost přijato několik opatření, z nichž první bylo předložení věci OLAF dne 7. srpna 2017. Ředitelka zahájila vyšetřování poté, co OLAF potvrdil, že sám vyšetřování nezahájí. Od 26. října 2017 již žalobce nebyl v přímém kontaktu s vedoucím oddělení. Následně na základě vyšetřovací zprávy akceptovala ředitelka dne 16. května 2018 odstoupení vedoucího oddělení v zájmu služby s účinností od 16. března 2019, tj. jeden a půl měsíce před tím, než by byl dosáhl věku odchodu do důchodu. ECDC uvádí, že zahájení disciplinárního řízení může trvat značnou dobu a nemusí nutně vést k propuštění dotyčné osoby, což je nejtvrďší sankce. A konečně během výpovědní doby vedoucího oddělení fungovala monitorovací opatření. Pracoval konkrétně na dálku na úkolech, které byly přímo zadávány a kontrolovány ředitelkou. Žalobce dále podle ECDC v druhé žádosti o pomoc nepředložil žádný důkaz o tom, že po přijetí prvního napadeného rozhodnutí psychické obtěžování pokračovalo.
- 70 Pokud jde dále o údajnou bagatelizaci závažnosti chování vedoucího oddělení, ECDC má za to, že takový závěr nelze vyvodit ani ze znění prvního napadeného rozhodnutí, ani obecně ze všech opatření přijatých ředitelkou v návaznosti na první žádost o pomoc.
- 71 Konečně, pokud jde o sankce, které měly být podle žalobce uloženy, ECDC dodává, že nemá povinnost zahájit disciplinární řízení ani uložit sankci, pokud zpráva vypracovaná na závěr vyšetřování navrhuje zahájení takového řízení. Účelem žádosti o pomoc jako takové není uložení sankcí údajnému původci psychického obtěžování, ale spíše pomoc žadateli v rámci jeho postupu. Dotčená situace je dále podle ECDC specifická vzhledem k odstoupení vedoucího oddělení. Diskuse o opodstatněnosti sankce každopádně nesouvisí s otázkou, zda první napadené rozhodnutí nepříznivě zasáhlo do právního postavení žalobce. V průběhu jednání ECDC mimoto zdůraznilo, že žalobce ve své první žádosti o pomoc nepožadoval, aby ředitelka zahájila disciplinární řízení vůči vedoucímu oddělení.
- 72 Žalobce pak tvrdí, že na rozdíl od toho, co uvedlo ECDC v rozhodnutí o zamítnutí stížnosti a v rámci projednávané žaloby, je první napadené rozhodnutí aktem nepříznivě zasahujícím do jeho právního postavení. V tomto ohledu zdůrazňuje, že navzdory opatřením přijatým ředitelkou v průběhu administrativního šetření popsáním v bodě 69 výše mu první napadené rozhodnutí nevyhovělo v plném rozsahu. Ředitelka podle něj neuznala jasným a jednoznačným způsobem, že vedoucí oddělení nese vinu za psychické obtěžování, jehož obětí se žalobce stal. Použití výrazu chování s „aspekty obtěžování“ v tomto rozhodnutí podle něj potvrzuje jeho nejednoznačnost a bagatelizuje dopad chování vedoucího oddělení vůči jeho osobě. Ačkoli dále vyšetřovatel uznal opodstatněnost jeho stížnosti, ředitelka nepřijala žádné „vhodné opatření“ vzhledem k dobrovolnému odstoupení vedoucího oddělení. Nebylo vůči němu konkrétně zahájeno disciplinární řízení.
- 73 Podle čl. 91 odst. 1 první věty služebního řádu má Soudní dvůr Evropské unie pravomoc rozhodovat všechny spory mezi Evropskou unií a osobami, na které se vztahuje služební řád, týkající se zákonnosti opatření, jež se této osoby nepříznivě dotýká ve smyslu čl. 90 odst. 2 uvedeného služebního řádu.
- 74 Podle ustálené judikatury nepříznivě zasahují do právního postavení osoby ve smyslu čl. 90 odst. 2 služebního řádu pouze akty nebo opatření s právně závaznými účinky, jimiž mohou být dotčeny zájmy úředníka nebo zaměstnance tím, že podstatným způsobem mění jeho právní postavení. Takové akty musí v případě zaměstnance, na kterého se vztahuje PŘOZ, pocházet od OOUPS a musí mít povahu rozhodnutí (viz rozsudek ze dne 18. května 2015, Gyarmathy v. EMCDDA, F-79/13, EU:F:2015:49, bod 44 a citovaná judikatura). Pojem akt nepříznivě zasahující do právního postavení zahrnuje jak přijetí rozhodnutí, tak nepřijetí opatření uloženého

administrativě výslovně nebo implicitně služebním řádem k zajištění práv úředníků (viz usnesení ze dne 25. října 1996, Lopes v. Soudní dvůr, T-26/96, EU:T:1996:157, bod 31 a citovaná judikatura).

- 75 K tomu, aby se mohl úředník nebo bývalý úředník v rámci žaloby podle článků 90 a 91 služebního řádu přípustně domáhat zrušení aktu, který ve smyslu čl. 90 odst. 2 služebního řádu nepříznivě zasahuje do jeho právního postavení, musí mít v okamžiku podání žaloby dostatečně kvalifikovaný vzniklý a trvajícím zájem na zrušení tohoto aktu, přičemž takový zájem předpokládá, že žaloba mu může s ohledem na svůj výsledek přinést prospěch (viz rozsudek ze dne 9. prosince 2010, Komise v. Strack, T-526/08 P, EU:T:2010:506, bod 43 a citovaná judikatura).
- 76 V projednávané věci přijala první napadené rozhodnutí ředitelka jakožto OOUPS v odpověď na první žádost žalobce o pomoc, aby mu oznámila závěry z vyšetřování zahájeného dne 28. září 2017 a ukončení příslušného postupu v souladu s povinnostmi uloženými čl. 90 odst. 1 a článku 24 služebního řádu. Na základě vyšetřovací zprávy a informací, které jí byly poskytnuty, ředitelka konkrétně kvalifikovala oznámené jednání z hlediska čl. 12a odst. 3 služebního řádu a informovala žalobce o opatřeních přijatých v návaznosti na uvedenou žádost o pomoc. Toto rozhodnutí tak vyvolává právní účinky, jimiž mohou být dotčeny zájmy žalobce. První napadené rozhodnutí má tedy povahu rozhodnutí a je aktem nepříznivě zasahujícím do právního postavení ve smyslu judikatury připomenuté v bodě 74 výše.
- 77 Pokud jde o právní zájem žalobce na podání žaloby proti prvnímu napadenému rozhodnutí, je třeba připomenout, že v souladu s judikaturou citovanou v bodě 64 výše měla ředitelka povinnost přijmout v reakci na první žádost o pomoc vhodná opatření ke zjištění skutkového základu této žádosti a dále přijmout nezbytná opatření s ohledem na výsledky vyšetřování.
- 78 Bylo judikováno, že součástí požadavků účinného soudního přezkumu je to, aby mohl žalobce v rámci žaloby proti rozhodnutí o jeho stížnosti napadnout vhodnost opatření přijatých v reakci na tuto stížnost, a to včetně případu, kdy autorovi těchto opatření vytýká, že nezahájil disciplinární řízení vůči třetí osobě, která byla uznána za vinnou z psychického obtěžování, pokud v tomto ohledu uplatní návrhová žádání týkající se přímo své osoby (v tomto smyslu viz rozsudek ze dne 13. července 2018, SQ v. EIB, T-377/17, EU:T:2018:478, bod 124).
- 79 Jak vyplývá z bodů 85 až 116 níže, v rámci třetího žalobního důvodu uplatněného proti prvnímu napadenému rozhodnutí se účastníci řízení neshodují v otázce, zda ředitelka dodržela povinnost poskytnout pomoc. Na rozdíl od žalobce má ECDC za to, že ředitelka vyhověla první žádosti o pomoc v plném rozsahu. Tytéž argumenty ECDC uplatňuje za účelem zpochybnění přípustnosti projednávaného návrhu na zrušení z důvodu, že první napadené rozhodnutí není aktem, který nepříznivě zasahuje do právního postavení žalobce.
- 80 ECDC přitom nemůže podmiňovat právní zájem žalobce na podání žaloby proti prvnímu napadenému rozhodnutí opodstatněností výtek, které uplatňuje na podporu svého návrhu znějícího na zrušení (v tomto smyslu viz rozsudek ze dne 4. července 2017, European Dynamics Luxembourg a další v. Agentura Evropské unie pro železnice, T-392/15, EU:T:2017:462, bod 41 a citovaná judikatura). V tomto ohledu je třeba připomenout, že právní zájem žalobce na zrušení aktu předpokládá, že mu toto zrušení může přinést prospěch, a nikoli že je jisté, že mu takový prospěch přinese (rozsudek ze dne 23. října 2012, Strack v. Komise, F-44/05 RENV, EU:F:2012:144, bod 101).

- 81 Pokud by měl Tribunál v projednávané věci za to, že je návrh na zrušení prvního napadeného rozhodnutí opodstatněný, znamenalo by to, že by ředitelka musela poté přijmout nové rozhodnutí reagující na první žádost žalobce o pomoc, které by jasněji konstatovalo skutkový stav, a případně by mohlo vést k zahájení disciplinárního řízení vůči vedoucímu oddělení. V tomto smyslu může projednávaná žaloba přinést žalobci prospěch. Žalobce tudíž má právní zájem na podání žaloby proti prvnímu napadenému rozhodnutí.
- 82 Na rozdíl od toho, co tvrdilo ECDC na jednání, skutečnost, že žalobce v první žádosti o pomoc formálně nepožadoval, aby ředitelka zahájila disciplinární řízení vůči vedoucímu oddělení, nemůže zpochybnit jeho právní zájem na podání žaloby. Jak je totiž připomenuto v bodě 64 výše, k tomu, aby měl orgán, kterému byla předložena žádost o pomoc, povinnost zjistit sporný skutkový stav a vyvodit z něj příslušné důsledky včetně zahájení disciplinárního řízení vůči obviněnému, stačí, aby úředník nebo zaměstnanec, který požaduje ochranu od svého orgánu, poskytl ve své žádosti o pomoc neúplný důkaz o existenci útoku, jejichž obětí se údajně stal.
- 83 Z výše uvedeného vyplývá, že námitka nepřijatelnosti vznesená ECDC musí být odmítnuta.

c) K věci samé

- 84 Tribunál považuje za vhodné přezkoumat nejprve třetí žalobní důvod a poté přezkoumat první a druhý žalobní důvod.

1) K třetímu žalobnímu důvodu založenému na porušení článků 24 a 86 služebního řádu

- 85 Třetí žalobní důvod je uveden v žalobě pod názvem „Zjevně nesprávné posouzení a zjevně nesprávné skutkové zjištění – Porušení článku 86 služebního řádu“. Jak žalobce uvedl na jednání v odpověď na otázku Tribunálu, tento žalobní důvod v podstatě vychází z porušení článků 24 a 86 služebního řádu. I když totiž žalobce ve svých písemných vyjádřeních formálně odkazuje pouze na článek 86 služebního řádu, porušení článku 24 služebního řádu vyplývá z argumentů předložených na podporu tohoto žalobního důvodu, podle nichž reakce ECDC na jeho první žádost o pomoc není uspokojivá v podstatě ze dvou důvodů.
- 86 Ředitelka v rozporu s článkem 24 služebního řádu „řádným způsobem“ nekvalifikovala oznámené jednání jako psychické obtěžování ani neinformovala žalobce o podmínkách, za kterých vedoucí oddělení odstoupil a za kterých měla plynout jeho výpovědní lhůta.
- 87 Akceptace odstoupení vedoucího oddělení bez zahájení disciplinárního řízení dále není v souladu s články 24 a 86 služebního řádu.
- 88 Je třeba poznamenat, že ECDC mohlo z písemných vyjádření žalobce vyvodit, že třetí důvod předložený na podporu žaloby na zrušení prvního napadeného rozhodnutí byl sice implicitně, avšak jednoznačně založen mimo jiné na ustanovení článku 24 služebního řádu. Z písemnosti ECDC totiž vyplývá, že argumenty uvedené v žalobní odpovědi směřují k vyvrácení výtky, podle níž skutkové okolnosti, které vedly k podání první žádosti o pomoc, nebyly dostatečným způsobem kvalifikovány jako psychické obtěžování v rozporu s uvedeným článkem 24, a nikoli pouze ke zpochybnění žádosti žalobce o zahájení disciplinárního řízení na základě článku 86 služebního řádu. Z toho vyplývá, že námitku nepřijatelnosti týkající se třetího žalobního důvodu, vznesenou ECDC na jednání a vycházející z toho, že byl tento žalobní důvod založen na článku 24 služebního řádu opožděně, je třeba zamítnout.

i) K porušení článku 24 služebního řádu z důvodu, že nebyl skutkový stav „řádným způsobem“ kvalifikován jako psychické obtěžování a že nebyla popsána opatření přijatá vůči vedoucímu oddělení

- 89 Žalobce uvádí, že první napadené rozhodnutí vychází z vyšetřovací zprávy, jejíž obsah mu nebyl zpřístupněn, pro účely konstatování, že chování mělo „aspekty“ psychického obtěžování. ECDC tak podle něj výslovně nepotvrdilo, že chování vedoucího oddělení je psychickým obtěžováním ve smyslu čl. 12a odst. 3 služebního řádu. S ohledem na vyšetřovací zprávu a svědectví žalobce a dalších zaměstnanců ECDC přitom mělo být uvedené chování „řádným způsobem“ kvalifikováno jako obtěžování. V reakci na první žádost o pomoc mělo podle něj ECDC zaujmout jasné stanovisko k tomu, zda k psychickému obtěžování došlo, či nikoli.
- 90 Opatření přijatá ECDC vůči vedoucímu oddělení dále nepředstavují dostatečnou reakci na první žádost žalobce o pomoc. V tomto ohledu žalobce tvrdí, že v okamžiku podání žaloby nikdo s jistotou neznal zaměstnanecké postavení vedoucího oddělení v rámci ECDC, jeho pozici, a konkrétně ani podmínky, za nichž odstoupil. Za těchto okolností mohl během výpovědní doby žalobce pomlouvat, jak žalobce uvedl ve své druhé žádosti o pomoc.
- 91 ECDC namítá, že první napadené rozhodnutí nebagatelizuje chování vedoucího oddělení. ECDC nikdy nezastávalo názor, že namítané skutky nelze považovat za „dokonané“ obtěžování ve smyslu článku 12a služebního řádu. O beztrestnosti vedoucího také nemůže být řeči, jelikož ECDC plně vyhovělo první žádosti žalobce o pomoc.
- 92 V odpověď na otázku položenou Tribunálem na jednání ECDC vysvětlilo, že osoby, které pracovaly na spisech, na něž dohlížel vedoucí oddělení, byly informovány o jeho odstoupení a o tom, že opustí ECDC po uplynutí výpovědní doby. Správní radě ECDC, která se skládá ze zástupců všech členských států, byl rovněž zaslán dopis oznamující zjištěné psychické obtěžování a okolnosti, za kterých vedoucí oddělení odešel ze služeb ECDC. Členové této rady tedy byli informováni o konkrétních okolnostech, za kterých vedoucí oddělení musel svou funkci opustit.
- 93 V tomto ohledu je třeba připomenout, že cílem administrativního šetření je zjistit skutkový stav a vyvodit z něj se znalostí věci příslušné důsledky jak ve vztahu k případu, který je předmětem šetření, tak v obecné rovině, aby byla splněna zásada řádné správy a zabráněno se opakování takové situace v budoucnu (viz rozsudek ze dne 13. července 2018, Curto v. Parlament, T-275/17, EU:T:2018:479, bod 59 a citovaná judikatura).
- 94 Pokud má OoJ nebo OoUPS v odpověď na žádost o pomoc z důvodu údajného obtěžování za to, že je v dostatečné míře poskytnut alespoň neúplný důkaz, který si žádá zahájení administrativního šetření, je třeba, aby toto vyšetřování bylo dovedeno až do konce, aby administrativa mohla na základě závěrů vyšetřovací zprávy zaujmout konečný postoj v tomto ohledu, což jí umožní buď žádost o pomoc odložit, nebo v případě, že se tvrzené skutečnosti prokážou a spadají do působnosti článku 12a služebního řádu, zejména zahájit disciplinární řízení za účelem případného přijetí disciplinárních postihů vůči domnělému obtěžovateli (v tomto smyslu viz rozsudek ze dne 24. dubna 2017, HF v. Parlament, T-570/16, EU:T:2017:283, body 56 a 57 a citovaná judikatura).
- 95 Konstatování skutkového stavu orgánem po provedení vyšetřování je zásadní pro osobu, která se považuje za oběť obtěžování. Je-li obtěžování prokázáno, poškozují osobnost, důstojnost a fyzickou či psychickou integritu oběti. Jak bylo připomenuto v bodě 66 výše, uznání toho, že k psychickému obtěžování došlo, po provedení administrativního šetření může mít samo o sobě

příznivý účinek v rámci terapeutického procesu psychického zotavení obětí. Tato oběť mimo to může tento závěr použít pro účely případné vnitrostátní žaloby. Z toho vyplývá, že administrativní šetření musí vést OJ nebo OOUPS k zaujetí konečného stanoviska o tom, zda došlo k obtěžování ve smyslu článku 12a služebního řádu, či nikoli.

- 96 V projednávaném případě ředitelka informovala žalobce o závěru vyšetřovatele, že jeho stížnosti lze vyhovět, avšak vyšetřovací zprávu mu navzdory opakovaným žádostem neposkytla. Na rozdíl od toho, co tvrdí ECDC, jsou dále tvrzení ředitelky uvedená v prvním napadeném rozhodnutí velmi obecná a nejednoznačná. Po uvedení závěru, k němuž dospěl vyšetřovatel, totiž konstatovala, že na základě vyšetřovací zprávy došlo k chování s „aspekty obtěžování“, přičemž upřesnila, že „[uvedená] zpráva obsahuje několik faktických chyb“. Dodala, že „způsob, jakým [vedoucí oddělení] [určité] problémy řešil a způsob řízení, který zvolil, vyvolal u zaměstnanců zbytečný stres a obavy“, „[i když zohlednila], že [vedoucí oddělení] potřeboval v pozici [...]v určitých otázkách [jednat]“. V odpovědi na stížnost uznala ředitelka „závažnost“ chování vedoucího oddělení bez dalšího upřesnění.
- 97 Takto formulovaný popis skutkového stavu po šetření vedeném v reakci na žádost o pomoc podanou na základě článku 24 služebního řádu nesplňuje povinnosti uložené tímto ustanovením, jak byly připomenuty v bodech 64 až 66 a 94 výše. V odpovědi na první žádost o pomoc totiž ředitelka dostatečným způsobem nezjistila skutkový stav a nezaujala konečné a jednoznačné stanovisko k tomu, zda došlo či nedošlo k psychickému obtěžování. Dostatečně jasné není zejména konstatování, že chování mělo „aspekty“ obtěžování, doprovázené konstatováními, která se jeví tak, že zpochybňují analýzu provedenou ve vyšetřovací zprávě, podle níž bylo možné první žádosti o pomoc vyhovět.
- 98 ECDC kromě toho žalobce přesně neinformovalo o důsledcích, které hodlá vyvodit z vyšetřovací zprávy, zejména pokud jde o „vhodná opatření“, která byla plánována před odstoupením vedoucího oddělení, a podmínky, za nichž bylo odstoupení akceptováno, ačkoli žalobci tyto informace měly být poskytnuty v rámci vyřizování žádosti o pomoc (v tomto smyslu obdobně viz rozsudek ze dne 3. října 2019, DQ a další v. Parlament, T-730/18, EU:T:2019:725, bod 108).
- 99 Teprve v návaznosti na odpověď ECDC na organizační procesní opatření přijaté Tribunálem byl totiž žalobce informován o tom, že zamýšleným opatřením bylo vypovězení smlouvy vedoucího oddělení na základě článku 47 písm. c) bodu i) PŘOZ. Neposkytnutí této informace a pouhá zmínka o dobrovolném odstoupení vedoucího oddělení mohly u žalobce a personálu ECDC vyvolat dojem, že nebyl potrestán.
- 100 V souladu s judikaturou připomenutou v bodě 64 výše přitom povinnost poskytnout pomoc implikuje zásah s veškerou potřebnou energií v případě události neslučitelné s řádným a nerušeným výkonem služby Účelem povinnosti poskytnout pomoc uvedené v článku 24 služebního řádu je totiž poskytnout nyní i do budoucna ochranu úředníkům a zaměstnancům v činné službě tak, aby v obecném služebním zájmu mohli co nejlépe plnit své služební povinnosti (rozsudek ze dne 13. července 2018, Curto v. Parlament, T-275/17, EU:T:2018:479, bod 57). V tomto ohledu je třeba uvést, že administrativní šetření zahájené v návaznosti na žádost o pomoc z důvodu obtěžování umožňuje po jeho provedení obnovit pracovní podmínky v souladu se zájmem služby (v tomto smyslu viz rozsudek ze dne 3. října 2019, DQ a další v. Parlament, T-730/18, EU:T:2019:725, bod 84). Odpovídá i cíli obecného zájmu, a sice odhalení případných projevů obtěžování, které urážejí lidskou důstojnost (v tomto smyslu viz rozsudek ze dne 4. dubna 2019, OZ v. EIB, C-558/17 P, EU:C:2019:289, bod 66).

101 V projednávané věci tato povinnost vyplývá z článku 24 služebního řádu, avšak ECDC v prvním napadeném rozhodnutí neinformovalo žalobce o podmínkách, za kterých bylo akceptováno odstoupení vedoucího oddělení. Ředitelka konkrétně nevysvětlila, že po přečtení vyšetřovací zprávy hodlala vypovědět jeho smlouvu a že akceptovala jeho odstoupení v zájmu služby s tím, že ve spolupráci s ním stanovila zvláštní podmínky pro dobu plynutí výpovědní lhůty, jejichž cílem bylo obnovit nerušený výkon služby. Z upřesnění, která ECDC poskytlo na jednání, vyplývá, že tyto informace byly poskytnuty členům správní rady, ale nikoli žalobci nebo dalším osobám pracujícím s vedoucím oddělení, ačkoli transparentnost v této otázce mohla uklidnit žalobce v návaznosti na jeho první žádost o pomoc, obnovit nerušené pracovní podmínky, a přispět tak k řádnému fungování služby.

102 Z toho vyplývá, že výtkám žalobce týkajícím se v podstatě porušení článku 24 služebního řádu je třeba vyhovět vzhledem k nedostatečné kvalifikaci skutkového stavu a nedostatečnému popisu opatření přijatých vůči vedoucímu oddělení.

ii) K porušení článků 24 a 86 služebního řádu z důvodu akceptace odstoupení vedoucího oddělení a nezahájení disciplinárního řízení

103 Žalobce tvrdí, že odstoupení vedoucího oddělení nebylo platným důvodem k tomu, aby po ukončení vyšetřování nebyla přijatá žádná jiná opatření v souladu s interním řádem ECDC, a zejména nebylo důvodem k nezahájení disciplinárního řízení na základě článku 86 služebního řádu. Rozhodnutí o dobrovolném odchodu ze služby se přitom velmi liší od ukončení pracovní smlouvy z disciplinárních důvodů případně bez výpovědní lhůty a se snížením nároků na důchod. Ředitelka v prvním napadeném rozhodnutí uznala, že zvažuje přijmout „vhodná opatření“, což potvrzuje, že si situace žádala přijetí vhodných sankcí, aniž by byl v tomto ohledu dán prostor pro uvážení. V průběhu jednání žalobce dodal, že přijatými opatřeními nebyl zajištěn nerušený výkon služby, což podle něj dokládala žádost o pomoc podaná vedoucím oddělení dne 29. května 2018, v níž tvrdil, že jej žalobce zdiskreditoval.

104 ECDC namítá, že cílem pomoci není uložení sankcí, nýbrž zjištění skutkového stavu a zabránění jiným obtížím, a že tento cíl byl v projednávané věci splněn. Podle čl. 3 odst. 1 písm. b) přílohy IX služebního řádu ostatně ECDC nemělo právní povinnost zahájit disciplinární řízení, jelikož vedoucí oddělení mezitím odstoupil.

105 Je třeba podobně jako ECDC konstatovat, že ani článek 86 služebního řádu, ani článek 3 přílohy IX služebního řádu nevyžadují zahájení disciplinárního řízení, pokud se zjistí, že úředník nebo zaměstnanec nesplnil své povinnosti.

106 Zahájení disciplinárního řízení ostatně nevyžaduje ani interní pokyn ECDC č. 33 o předcházení sexuálnímu a psychickému obtěžování a interní pokyn ECDC č. 29 k vedení administrativních šetření a disciplinárních řízení. Je pravda, jak tvrdí žalobce, že bod 3 interního pokynu ECDC č. 33 připomíná obecnou zásadu, podle níž „[ECDC] považuje za nepřijatelné a bude sankcionovat jakékoli chování považované za psychické obtěžování nebo sexuální obtěžování“. Nicméně bod 7.3 téhož interního pokynu, který specificky upravuje formální postup v případě údajného obtěžování, upřesňuje, že „[p]okud [vyšetřovací] zpráva navrhne zahájení disciplinárního řízení, může [OOJ] po vyslechnutí [dotčené osoby nebo dotčených osob] rozhodnout o zahájení disciplinárního řízení a o uplatnění z toho vyplývajících sankcí, bylo-li potvrzeno, že došlo k poškozujícímu jednání“.

- 107 Podle judikatury platí, že co se týče opatření, která je třeba přijmout v situaci spadající do působnosti článku 24 služebního řádu, má administrativa při volbě opatření a prostředků pro uplatnění tohoto ustanovení širokou posuzovací pravomoc podléhající kontrole ze strany unijního soudu (viz rozsudek ze dne 13. července 2018, SQ v. EIB, T-377/17, EU:T:2018:478, bod 135).
- 108 V případě porušení služebních povinností, které může být důvodem pro propuštění dočasného zaměstnance, OOUPS s ohledem na tuto širokou posuzovací pravomoc nic nenutí zahájit vůči tomuto zaměstnanci disciplinární řízení namísto možnosti využít jednostranné vypovězení smlouvy podle článku 47 písm. c) PŘOZ. Pouze v případě, že OOUPS hodlá propustit dočasného zaměstnance bez výpovědi v případě závažného porušení povinností, které je tento zaměstnanec povinen dodržovat, je třeba zahájit disciplinární řízení upravené v příloze IX služebního řádu, jak stanoví čl. 49 odst. 1 PŘOZ a které se použije obdobně na dočasné zaměstnance (v tomto smyslu viz rozsudek ze dne 23. října 2013, Gomes Moreira v. ECDC, F-80/11, EU:F:2013:159, bod 49 a citovaná judikatura).
- 109 Jak vyplývá z prvního napadeného rozhodnutí, ředitelka oznámila konečné znění vyšetřovací zprávy vedoucímu oddělení v dubnu 2018 po ukončení jeho volna z důvodu nemoci a vyzvala jej, aby se k této zprávě vyjádřil. ECDC v rámci řízení před Tribunálem upřesnilo, že v souladu s právem vedoucího odboru být vyslechnut jej ředitelka na schůzce dne 15. května 2018 informovala, že hodlá vypovědět jeho smlouvu na základě čl. 47 písm. c) bodu i) PŘOZ. Po této schůzce vedoucí oddělení okamžitě odstoupil. Jak vyplývá z rozhodnutí o zamítnutí stížnosti, toto odstoupení ředitelka akceptovala dne 16. května 2018 v zájmu služby.
- 110 Dopis ze dne 16. května 2018 s akceptací odstoupení vedoucího oddělení, který ECDC předložilo na žádost Tribunálu, potvrzuje okolnosti, za nichž bylo toto odstoupení akceptováno. Z tohoto dopisu vyplývá, že na základě „předložených závažných obvinění“ dospělo ECDC toho názoru, že již nemůže s vedoucím oddělení spolupracovat. Za těchto podmínek hodlala ředitelka vypovědět jeho smlouvu na základě čl. 47 písm. c) bodu i) PŘOZ, o čemž byl vedoucí oddělení předem informován. Ředitelka však v podstatě konstatovala, že vedoucí oddělení odstoupil ihned po schůzce dne 15. května 2018, což v praxi znamenalo, že v důsledku tohoto odstoupení nastal při respektování výpovědní lhůty poslední den služby dříve, než by nastalo datum skutečného ukončení pracovního poměru v případě, že by byla jeho pracovní smlouva ukončena zaměstnavatelem. Odstoupení vedoucího oddělení tedy bylo akceptováno v zájmu služby. Uvedený dopis rovněž uváděl vedoucím oddělení odsouhlasené podmínky, za nichž měl vykonávat práci během výpovědní doby, a sice že bude pracovat z domova na úkolech přidělených mu ředitelkou. Ředitelka konečně vedoucímu oddělení připomněla, že během výpovědní doby musí dodržovat povinnosti stanovené v článku 11 služebního řádu.
- 111 Z výše uvedených skutečností vyplývá, že dobrovolné odstoupení vedoucího oddělení je důsledkem kroků, které ECDC učinilo v návaznosti na administrativní šetření zahájené v reakci na první žádost o pomoc. To je potvrzeno dopisem vedoucího oddělení ze dne 15. května 2018 oznamujícím odstoupení, který neodůvodňuje své rozhodnutí osobními důvody, nýbrž uvádí „služební zájem“. Je třeba rovněž uvést, že ze svého pracovního místa v platové třídě AD 12 odstoupil jeden a půl měsíce před dosažením věku pro odchod do důchodu a několik let před dosažením zákonného důchodového věku v květnu 2021, takže odstoupení vedlo ke snížení jeho důchodových nároků. Vzhledem k tomu, že během výpovědní doby pracoval přímo s ředitelkou v návaznosti na rozhodnutí, které v tomto smyslu přijala, vedoucí oddělení přišel dále o příspěvek

za vedení, který pobíral jakožto vedoucí oddělení. Odstoupení proto na něj mělo nepříznivý ekonomický dopad. Konečně zvláštní podmínky, za kterých žalobce vykonával práci během tohoto období, bránily tomu, aby s ním žalobce byl v pracovním kontaktu.

112 Je pravda, že ředitelka se mohla rozhodnout smlouvu vedoucího oddělení vypovědět namísto toho, aby souhlasila s jeho odstoupením. Tato možnost by však zpozdila datum skutečného ukončení činnosti vedoucího oddělení, jelikož by bylo vyžadováno řádně odůvodněné rozhodnutí (v tomto smyslu viz rozsudek ze dne 11. září 2013, L v. Parlament, T-317/10 P, EU:T:2013:413, bod 60 a citovaná judikatura). Takové rozhodnutí o ukončení pracovního poměru by dále vedoucí oddělení mohl napadnout.

113 Ředitelka mohla rovněž vůči vedoucímu oddělení zahájit disciplinární řízení. Jak nicméně zdůrazňuje ECDC, takové řízení nějaký čas trvá. Skutečnosti nahlášené žalobcem by ostatně nutně nemusely vést k propuštění vedoucího oddělení z disciplinárních důvodů, což je nejtvrděší sankce. Žalobce navíc nebere v potaz skutečnost, že odstoupení doprovázela opatření, jejichž cílem bylo zabránit tomu, aby mezi ním a vedoucím oddělení byl hierarchický vztah, a byl tak zaručen nerušený výkon služby během výpovědní doby. Vedoucí oddělení totiž souhlasil s tím, že bude během této doby pracovat z domova na úkolech, které mu přidělí přímo ředitelka. Skutečnost, že sám vedoucí oddělení podal žádost o pomoc dva týdny po přijetí prvního napadeného rozhodnutí, pak na rozdíl od toho, co tvrdí žalobce, neprokazuje, že bylo třeba zahájit disciplinární řízení namísto toho, aby ředitelka akceptovala jeho odstoupení. Vedoucí oddělení totiž mohl podat tuto žádost i v případě, že by toto řízení bylo zahájeno.

114 S ohledem na výše uvedené nebylo prokázáno, že na straně ředitelky došlo ke zjevně nesprávnému posouzení, pokud jde o akceptaci odstoupení vedoucího oddělení namísto vypovězení jeho smlouvy nebo zahájení disciplinárního řízení vůči němu. První napadené rozhodnutí tedy v tomto ohledu neporušuje články 24 a 86 služebního řádu.

115 Jak je uvedeno v bodech 97 a 98 výše, první napadené rozhodnutí naopak porušuje článek 24 služebního řádu v rozsahu, v němž ECDC dostatečným způsobem nezjistilo skutkový stav v návaznosti na vyšetřovací zprávu, nezaujalo na tomto základě konečný a jednoznačný postoj k tomu, zda došlo či nedošlo k psychickému obtěžování ve smyslu čl. 12a odst. 3 služebního řádu, a neinformovalo žalobce o důsledcích, které vyvodilo z jeho první žádosti o pomoc, a zejména o původním plánu ředitelky vypovědět smlouvu vedoucího oddělení před tím, než sám odstoupil, a podmínkách, za nichž bylo odstoupení akceptováno včetně podmínek výpovědní doby.

116 Ve světle výše uvedeného je třeba částečně vyhovět třetímu žalobnímu důvodu předloženému na podporu návrhu na zrušení prvního napadeného rozhodnutí, doplněného rozhodnutím o zamítnutí stížnosti, z důvodu porušení článku 24 služebního řádu v aspektech uvedených v bodech 102 a 115 výše.

2) K prvnímu žalobnímu důvodu, vycházejícímu z porušení práva být vyslechnut

117 Žalobce tvrdí, že byl před přijetím prvního napadeného rozhodnutí vyslechnut vyšetřovatelem, ale nebyl vyslechnut ředitelkou, což bylo v rozporu s čl. 41 odst. 2 písm. a) Listiny základních práv, jak je vykládán judikaturou. Žalobce uvádí, že se nemohl vyjádřit ke zjištěním obsaženým ve vyšetřovací zprávě, ke které neměl přístup před přijetím napadeného rozhodnutí, ani k ostatním skutečnostem zohledněným ředitelkou. Žalobce upřesňuje, že první napadené rozhodnutí

nepříznivě zasahuje do jeho právního postavení a před jeho přijetím nebyl informován o jeho obsahu ani o povaze služebního zájmu, který byl důvodem pro to, aby ECDC akceptovalo odstoupení vedoucího oddělení namísto zahájení disciplinárního řízení.

- 118 ECDC namítá, že osoba dotčená vyšetřováním a žalobce nemají při vedení vyšetřování stejná práva, což odůvodňuje, proč žalobce neměl k vyšetřovací zprávě přístup. Dne 12. září 2018 mu však bylo umožněno v omezené míře do vyšetřovací zprávy nahlédnout při respektování soukromého života a integrity osob jmenovaných v této zprávě, což veřejný ochránce práv potvrdil ve svém rozhodnutí ze dne 6. června 2019. Žalobce byl mimoto vyšetřovatelem vyslechnut dvakrát. Podle ECDC je dále právo být vyslechnut zakotvené v čl. 41 odst. 2 písm. a) Listiny základních práv zaručeno, pokud se individuální opatření osoby nepříznivě dotýká, což se v tomto případě nestalo. ECDC dodává, že výsledek by byl v každém případě podobný, i kdyby byl žalobce vyslechnut, jelikož ECDC jeho první žádosti o pomoc vyhovělo.
- 119 V odpověď na posledně uvedený argument žalobce v replice opakuje své tvrzení, že první napadené rozhodnutí jeho první žádosti o pomoc nevyhovělo.
- 120 Je třeba připomenout, že osoba, která podala na základě článků 12a a 24 služebního řádu žádost o pomoc z důvodu, že byla psychicky obtěžována, se může dovolávat práva být vyslechnut stran skutečností, které se jí týkají, a to z titulu zásady řádné správy (viz rozsudek ze dne 4. června 2020, *ESVČ v. De Loecker*, C-187/19 P, EU:C:2020:444, bod 66 a citovaná judikatura).
- 121 Článek 41 odst. 2 písm. a) Listiny základních práv totiž stanoví, že právo na řádnou správu zahrnuje zejména právo každého být vyslechnut před přijetím jemu určeného individuálního opatření, které by se jej mohlo nepříznivě dotknout.
- 122 Právo být vyslechnut zaručuje každému možnost účelným a účinným způsobem vyjádřit své stanovisko v průběhu administrativního řízení před přijetím každého rozhodnutí, které by se mohlo nepříznivě dotknout jeho zájmů (viz rozsudek ze dne 4. června 2020, *ESVČ v. De Loecker*, C-187/19 P, EU:C:2020:444, bod 68 a citovaná judikatura).
- 123 Právo být vyslechnut sleduje dva cíle. Jednak slouží šetření věci a co nejpřesnějšmu a nejsprávnějšmu zjištění skutkových okolností a jednak umožňuje zajistit účinnou ochranu dotčené osoby. Účelem práva být vyslechnut je především zaručit, že každé rozhodnutí nepříznivě zasahující do právního postavení bude přijato s plnou znalostí okolností věci, a má zejména za cíl umožnit příslušnému orgánu napravit pochybení nebo dotčené osobě uplatnit takové skutečnosti týkající se její osobní situace, jež mohou ovlivnit, zda rozhodnutí bude, či nebude přijato, anebo to, zda bude mít určitý obsah (viz rozsudek ze dne 4. června 2020, *ESVČ v. De Loecker*, C-187/19 P, EU:C:2020:444, bod 69 a citovaná judikatura).
- 124 Úloha osoby, která podala žádost o pomoc, v níž tvrdí, že došlo k obtěžování, spočívá především ve spolupráci na řádném vedení administrativního šetření za účelem prokázání skutkového stavu (viz rozsudek ze dne 13. prosince 2018, *CH v. Parlament*, T-83/18, EU:T:2018:935, bod 71 a citovaná judikatura).
- 125 Pokud administrativa v reakci na žádost o pomoc rozhodne, že skutečnosti uvedené na podporu této žádosti nejsou opodstatněné a že vytýkané skutky tudíž nepředstavují psychické obtěžování ve smyslu článku 12a služebního řádu, zasahuje takové rozhodnutí nepříznivě do právního postavení osoby, která žádost o pomoc podala (viz rozsudek ze dne 13. prosince 2018, *CH v. Parlament*, T-83/18, EU:T:2018:935, bod 78 a citovaná judikatura).

- 126 V případě zamítnutí žádosti o pomoc, pokud se OOUPS rozhodne opatřit si stanovisko vyšetřovatele, jemuž svěří vedení administrativního šetření, a v rozhodnutí o žádosti o pomoc zohlední stanovisko vydané vyšetřovatelem, uvedené stanovisko, které může být vyhotoveno v nedůvěrné podobě respektující anonymitu poskytnutou svědkům, musí být v zásadě předáno osobě, která podala žádost o pomoc, pro účely uplatnění jejího práva být vyslechnuta, i když vnitřní předpisy v oblasti obtěžování takové předání neupravují (v tomto smyslu obdobně viz rozsudek ze dne 13. prosince 2018, CH v. Parlament, T-83/18, EU:T:2018:935, bod 85).
- 127 Konečně je třeba připomenout, že k tomu, aby porušení práva být vyslechnut mohlo vést ke zrušení rozhodnutí, je navíc nezbytné přezkoumat, zda by v případě neexistence této vady mohlo vést řízení k jinému výsledku. Posouzení této otázky musí být provedeno v závislosti na konkrétních skutkových a právních okolnostech každého případu (v tomto smyslu viz rozsudek ze dne 18. června 2020, Komise v. RQ, C-831/18 P, EU:C:2020:481, body 105 a 107 a citovaná judikatura).
- 128 V projednávaném případě nebylo administrativní šetření zahájené ředitelkou dne 28. září 2017 odloženo prvním napadeným rozhodnutím na základě toho, že nedošlo k psychickému obtěžování žalobce ve smyslu čl. 12a odst. 3 služebního řádu. Ředitelka totiž uznala, že chování vedoucího oddělení vykazovalo „aspekty“ obtěžování. První napadené rozhodnutí tedy není rozhodnutím o zamítnutí žádosti o pomoc obdobným rozhodnutím, která byla zkoumána v judikatuře citované v bodech 125 a 126 výše.
- 129 Toto rozhodnutí nicméně stále je aktem, který nepříznivě zasahuje do právního postavení žalobce a nepříznivě se jej dotýká ve smyslu čl. 41 odst. 2 písm. a) Listiny základních práv.
- 130 První napadené rozhodnutí totiž nepřebírá v plném rozsahu závěry vyšetřovací zprávy týkající se první žádosti žalobce o pomoc. Ředitelka konstatuje, že uvedená zpráva obsahuje „několik faktických chyb“. Ačkoli vyšetřovatel dospěl k závěru, že žádost žalobce o pomoc je opodstatněná, ředitelka dále konstatuje, že chování vykazovalo pouze „aspekty“ obtěžování. V průběhu jednání ECDC upřesnilo, že k doplnění výrazu „aspekty“ došlo vzhledem k těmto faktickým chybám, které sice nemají zásadní význam, avšak musí být rovněž zohledněny. Jak přitom bylo uvedeno v bodech 96 a 97 výše, kvalifikace oznámeného chování takovým výrazem nesplňuje povinnosti uložené článkem 24 služebního řádu.
- 131 Ředitelka porušila právo žalobce být vyslechnut, jelikož se tento před přijetím prvního napadeného rozhodnutí nemohl vyjádřit k „faktickým chybám“ obsaženým ve vyšetřovací zprávě a ke všem ostatním skutečnostem, které vedly ředitelku k tomu, že se závěry uvedené zprávy plně nesouhlasila.
- 132 Bez této nesrovnalosti přitom řízení mohlo vést k jinému výsledku. Žalobce konkrétně mohl ředitelku přesvědčit, že lze skutkový stav posoudit jinak, takže by byla mohla naprosto souhlasit s tím, že je žalobce obětí, stejně jako to učinil vyšetřovatel.
- 133 Na rozdíl od toho, co tvrdí žalobce, naopak ředitelka neměla povinnost vyslechnout si jeho připomínky k důvodům souvisejícím se zájmem služby, které ji vedly k akceptaci odstoupení vedoucího oddělení namísto vypovězení jeho smlouvy nebo zahájení disciplinárního řízení. Rozhodnutí přijatá vůči vedoucímu oddělení totiž nebyla přijata vůči žalobci ve smyslu čl. 41 odst. 2 písm. a) Listiny základních práv.

134 Z výše uvedeného vyplývá, že prvnímu žalobnímu důvodu, vycházejícímu z porušení práva být vyslechnut, je třeba částečně vyhovět.

3) *K druhému žalobnímu důvodu, založenému na porušení povinnosti uvést odůvodnění*

135 Žalobce tvrdí, že nezpřístupnění úplného nebo nedůvěrného znění vyšetřovací zprávy je v rozporu s povinností odůvodnit první napadené rozhodnutí v rozsahu, v němž toto rozhodnutí vychází z této zprávy. Žalobce prohlašuje, že neví, kdo byl vyšetřovatelem vyslechnut, a nejsou mu známy faktické chyby ve vyšetřovací zprávě, na které je poukazováno v prvním napadeném rozhodnutí. Konstatování obsažené v tomto rozhodnutí, podle něhož „způsob řízení, který [vedoucí oddělení] zvolil, vyvolal u zaměstnanců zbytečný stres a obavy“, podle něj nesplňuje povinnost uvést odůvodnění. Uvedené rozhodnutí podle žalobce neumožňuje pochopit ani důvody, které vedly ECDC k akceptaci odstoupení vedoucího oddělení se zachováním všech finančních nároků po dobu deseti měsíční výpovědní lhůty a po jejím uplynutí, namísto toho, aby toto odstoupení odmítlo a zahájilo vůči němu disciplinární řízení.

136 ECDC zdůrazňuje, že článek 25 druhý pododstavec služebního řádu ukládá povinnost odůvodnit pouze rozhodnutí nepříznivě zasahující do právního postavení, což není případ projednávané věci, neboť první žádosti o pomoc bylo vyhověno. Žalobce byl podle něj napadeným rozhodnutím v každém případě řádně informován o důvodech, které vedly ECDC k jeho přijetí. Zejména za účelem ochrany důvěrnosti svědků nemohla být dále vyšetřovací zpráva za daného stavu poskytnuta, a to tím spíše že žalobce nebyl předmětem vyšetřování. Toto potvrdil veřejný ochránce práv v rozhodnutí ze dne 6. června 2019. Žalobce konečně údajně znal seznam osob, které byly vyslechnuty.

137 Jak vyplývá z bodu 76 výše, první napadené rozhodnutí je aktem nepříznivě zasahujícím do právního postavení žalobce. Musí být tedy právně dostačujícím způsobem odůvodněno v souladu s čl. 25 druhým pododstavcem služebního řádu, který pouze přebírá obecnou povinnost stanovenou v článku 296 SFEU.

138 Povinnost odůvodnit rozhodnutí nepříznivě zasahující do právního postavení má za cíl poskytnout dotčené osobě dostatečné informace pro zjištění, zda je rozhodnutí opodstatněné, nebo zda je stíženo vadou, která umožňuje napadnout jeho platnost, a umožnit soudu Unie vykonávat přezkum legality napadeného rozhodnutí. Rozsah povinnosti uvést odůvodnění musí být v každém případě posuzován nejen s ohledem na napadené rozhodnutí, ale rovněž podle konkrétních okolností uvedeného rozhodnutí (viz rozsudek ze dne 25. října 2007, Giudice v. Komise, T-154/05, EU:T:2007:322, body 160 a 161 a citovaná judikatura).

139 I když judikatura připouští odůvodnění odkazem na zprávu nebo stanovisko, které je samo odůvodněné, je nicméně nezbytné, aby taková zpráva nebo stanovisko byly dotyčné osobě skutečně oznámeny společně s aktem, který nepříznivě zasahuje do právního postavení (v tomto smyslu viz rozsudek ze dne 11. července 2013, Tzirani v. Komise, F-46/11, EU:F:2013:115, bod 152 a citovaná judikatura).

140 Administrativa může napravit nedostatečné odůvodnění, avšak nikoli jeho naprostou absenci odpovídajícím odůvodněním poskytnutým ve fázi odpovědi na stížnost, resp. poskytnutím dodatečného upřesnění v průběhu řízení (v tomto smyslu viz rozsudek ze dne 2. března 2010, Doktor v. Rada, T-248/08 P, EU:T:2010:57, bod 93 a citovaná judikatura).

- 141 V konkrétním kontextu šetření zahájeného na základě žádosti o pomoc podle článku 24 služebního řádu, jehož cílem je prokázat, že ve skutečnosti došlo k obtěžování, jehož se zaměstnanec cítí být obětí, je však třeba zohlednit povinnost orgánu odpovědět úředníkovi, který takovou žádost podal, s rychlostí a péčí požadovanou při řešení tak závažné situace. V takovém kontextu tedy musí být povinnost uvést odůvodnění stanovená v čl. 25 druhém pododstavci služebního řádu vykládána striktně, takže požadavky uložené tímto ustanovením nemůže splňovat rozhodnutí, které v tomto kontextu uvádí pouze náznak odůvodnění, a nutí tak dotčenou osobu k podání stížnosti, aby získala odůvodnění rozhodnutí nepříznivě zasahujícího do jejího právního postavení, které je v souladu s požadavky uvedeného ustanovení (v tomto smyslu viz rozsudek ze dne 11. července 2013, Tzirani v. Komise, F-46/11, EU:F:2013:115, body 164 a 165 a citovaná judikatura).
- 142 Takové konstatování však nepředjímá možnost orgánů upřesnit v rozhodnutí o zamítnutí stížnosti důvody uvedené administrativou ani možnost Tribunálu zohlednit tato upřesnění při posouzení žalobního důvodu, který napadá legalitu rozhodnutí (viz rozsudek ze dne 11. července 2013, Tzirani v. Komise, F-46/11, EU:F:2013:115, bod 167 a citovaná judikatura).
- 143 Pokud jde o odůvodnění prvního napadeného rozhodnutí, je třeba uvést, že toto rozhodnutí se výslovně nezabývá žádnou ze situací popsaných žalobcem v první žádosti o pomoc a odkazuje pouze na skutečnosti popsané ve vyšetřovací zprávě, k níž žalobce v té době neměl přístup, a bez dalšího upřesnění na „informace, které měla k dispozici [ředitelka]“. V uvedeném rozhodnutí je rovněž poukazováno na „faktické chyby“ obsažené ve vyšetřovací zprávě, které však nejsou popsány, a na „otázky“ nebo „problémy“, ohledně kterých „potřeboval jednat“ vedoucí oddělení, opět bez podrobnějšího popisu. Ředitelka konečně bez upřesnění uvádí, že zvažuje „vhodná opatření“, která nebyla přijata vzhledem k odstoupení vedoucího oddělení. V rozhodnutí o zamítnutí stížnosti neuvedla ředitelka žádné další odůvodnění týkající se těchto aspektů.
- 144 Z toho vyplývá, že první napadené rozhodnutí, doplněné rozhodnutím o zamítnutí stížnosti, není odůvodněno v některých základních aspektech uvedených v bodě 143 výše, takže žalobce neměl možnost opodstatněnost těchto aspektů zpochybnit.
- 145 Za těchto podmínek musí být druhému žalobnímu důvodu vyhověno, přičemž upřesnění, která mohlo ECDC předložit Tribunálu, nedostatečnost tohoto odůvodnění nemohou napravit.

d) K návrhu na zrušení prvního napadeného rozhodnutí

- 146 S ohledem na výše uvedené je třeba konstatovat, že první napadené rozhodnutí, doplněné rozhodnutím o zamítnutí stížnosti, bylo přijato v rozporu s článkem 24 služebního řádu, právem žalobce být vyslechnut a povinností uvést odůvodnění.

2. K návrhu na zrušení druhého napadeného rozhodnutí

- 147 Druhým sporným rozhodnutím ECDC zamítlo spornou žádost o přístup k vyšetřovací zprávě, v jejímž rámci požadoval i všechny dokumenty, na jejichž základě ředitelka přijala první napadené rozhodnutí, včetně dokumentů, na jejichž základě konstatovala, že vyšetřovací zpráva obsahuje „několik faktických chyb“ (viz bod 29 výše).

- 148 V žádosti ze dne 30. května 2018 žalobce uvedl, že vzhledem k tomu, že první napadené rozhodnutí nepříznivě zasahuje do jeho právního postavení, musí mít v souladu s článkem 41 Listiny základních práv přístup k těmto dokumentům, a to tím spíše, že dne 10. dubna 2018 musel podat druhou žádost o pomoc v návaznosti na chování vedoucího oddělení během a po vypracování vyšetřovací zprávy.
- 149 Ve druhém napadeném rozhodnutí ředitelka konstatovala, že zájem žalobce nemůže být dotčen prvním napadeným rozhodnutím, jelikož první žádost o pomoc nebyla zamítnuta jako neopodstatněná. Ani druhá žádost o pomoc pak nemohla odůvodnit zpřístupnění vyšetřovací zprávy, neboť o této žádosti dosud nebylo rozhodnuto. Ředitelka rovněž uvedla, že žalobci bylo umožněno vyjádřit se v průběhu vyšetřování. Ředitelka konečně v podstatě připomněla, že podle judikatury k rozsahu práva na obhajobu nelze situaci osoby, která podala žádost o pomoc z důvodu psychického obtěžování, srovnávat se situací osoby, které se tato žádost týká, a že se procesní práva, která tato osoba musí mít, se liší od práv, která má v omezenějším rozsahu v rámci administrativního řízení žadatel o pomoc. V tomto ohledu ředitelka zdůraznila, že právo na přístup ke spisu založené na Listině základních práv bylo odepřeno stěžovatelům i v případech, kdy příslušný orgán konstatoval, že k obtěžování nedošlo.
- 150 V rozhodnutí o zamítnutí stížnosti ředitelka dodala, že žalobce mohl nahlédnout do nedůvěrné verze vyšetřovací zprávy dne 12. září 2018 a že měl v souladu s článkem 13 nařízení č. 45/2001 přístup k vlastním osobním údajům obsaženým v této zprávě. Ředitelka upřesnila, že mu nebyl poskytnut úplný přístup ke zprávě z důvodu ochrany důvěrnosti pohovorů se svědky a se samotným vedoucím oddělení, vzhledem k citlivosti problému a nezbytnosti chránit schopnost ECDC provádět šetření.
- 151 Žalobce uplatňuje proti druhému napadenému rozhodnutí, doplněnému rozhodnutím o zamítnutí stížnosti, jediný žalobní důvod. Tento žalobní důvod vychází z porušení čl. 41 odst. 2 písm. b) Listiny základních práv. V průběhu jednání vzal žalobce zpět druhý žalobní důvod, který uplatnil v žalobě, aniž jej podložil argumenty, a který vycházel z porušení článku 13 nařízení č. 45/2001.
- 152 Na podporu svého jediného žalobního důvodu žalobce uvádí, že na rozdíl od toho, co bylo tvrzeno v druhém napadeném rozhodnutí, první napadené rozhodnutí je aktem nepříznivě zasahujícím do jeho právního postavení, což podle něj tím spíše odůvodňuje nutnost mít úplný přístup k vyšetřovací zprávě. Výjimky stanovené v čl. 41 odst. 2 písm. b) Listiny základních práv a v článku 20 nařízení č. 45/2001 ostatně nelze uplatňovat, jelikož šetření skončilo. Žalobce mimoto zdůrazňuje, že někteří svědci souhlasili s tím, aby mu byl zpřístupněn zápis z jejich výslechu, takže ani výjimku stanovenou v čl. 4 odst. 1 písm. b) nařízení č. 1049/2001 nelze uplatnit. Navíc nebylo prokázáno konkrétní a skutečné ohrožení chráněných zájmů. Za těchto podmínek se velmi omezený přístup k vyšetřovací zprávě, jež byl žalobci umožněn na místě dne 12. září 2018, podle něj nedá považovat za řádné zpřístupnění v souladu s článkem 41 Listiny základních práv. Žalobce konečně upřesňuje, že nesouhlasí se závěry rozhodnutí veřejného ochránce práv ze dne 6. června 2019, zejména pokud jde o analýzu týkající se ochrany osobních údajů. V průběhu jednání žalobce dodal, že svědectví již byla anonymizována ve verzi vyšetřovací zprávy, která byla předána ředitelce.
- 153 ECDC namítá, že jelikož první napadené rozhodnutí nezasahuje nepříznivě do právního postavení žalobce, je odůvodnění druhého napadeného rozhodnutí stále platné. Zdůrazňuje, že čl. 41 odst. 2 písm. b) Listiny základních práv vyžaduje respektování oprávněných zájmů důvěrnosti. Článek 20 nařízení č. 45/2001 a článek 8 Listiny základních práv odůvodňují omezení procesních práv

žalobce v tomto ohledu. To, že vyšetřování již skončilo, dále nemění zájem svědků ani vedoucího oddělení. Vedoucí oddělení ostatně uvedl konkrétní informace, podle kterých by zpřístupnění údajů obsažených ve vyšetřovací zprávě mohlo porušit jeho práva. ECDC dále tvrdí, že žalobce měl dne 12. září 2018 možnost nahlédnout do nedůvěrné verze uvedené zprávy. Veřejný ochránce práv potvrdil, že ECDC řádně a dostatečně odůvodnilo rozhodnutí, jímž byl odmítnut úplný přístup k této zprávě. Konečně, pokud jde o anonymizaci svědectví obsažených ve vyšetřovací zprávě poskytnuté ředitelce, ECDC zdůrazňuje, že tato anonymizace není dostatečná, jelikož vzhledem k velikosti ECDC a obsahu svědectví by bylo snadné identifikovat svědky po přečtení zprávy.

- 154 Úvodem je třeba zdůraznit, že rozhodnutí veřejného ochránce práv ze dne 6. června 2019 se netýká druhého napadeného rozhodnutí, nýbrž druhého dopisu ze dne 20. června 2018 zmíněného v bodě 32 výše. Tento dopis byl zaslán žalobci v odpověď na předchozí žádost o přístup k vyšetřovací zprávě v rozsahu, v němž byla tato žádost založena na nařízeních č. 1049/2001 a 45/2001. Veřejný ochránce práv tedy zkoumal, zda ECDC s ohledem na tato nařízení správně a dostatečně odůvodnilo své rozhodnutí zcela odepřít přístup veřejnosti k vyšetřovací zprávě za účelem ochrany soukromí a integrity dotčených osob. Veřejný ochránce práv tedy nezkoumal, zda tyto zájmy odůvodňují, aby byl žalobci v rámci výkonu jeho práva na přístup ke spisu zaručeného podle čl. 41 odst. 2 písm. b) Listiny základních práv poskytnut pouze omezený přístup k vyšetřovací zprávě.
- 155 K zárukám v administrativním řízení, přiznaným unijním právním řádem, patří zásada řádné správy zakotvená v článku 41 Listiny základních práv (viz rozsudek ze dne 19. září 2018, *Selimovic v. Parlament*, T-61/17, nezveřejněný, EU:T:2018:565, bod 67 a citovaná judikatura). Článek 41 odst. 2 písm. b) Listiny zakotvuje právo každého na přístup ke spisu, který se jej týká, při respektování oprávněných zájmů důvěrnosti a profesního a obchodního tajemství. Toto právo na přístup ke spisu znamená, že orgán umožní dotčené osobě seznámit se se všemi dokumenty obsaženými ve vyšetřovacím spise, které by mohly být relevantní pro její obranu (viz rozsudek ze dne 19. září 2018, *Selimovic v. Parlament*, T-61/17, nezveřejněný, EU:T:2018:565, bod 78 a citovaná judikatura).
- 156 Jak bylo konstatováno v bodě 129 výše, první napadené rozhodnutí je na rozdíl od toho, co tvrdí ECDC, aktem, který nepříznivě zasahuje do právního postavení žalobce. Je tedy třeba zkoumat, zda ostatní důvody uvedené ředitelkou v druhém napadeném rozhodnutí, jehož odůvodnění bylo doplněno rozhodnutím o zamítnutí stížnosti, ospravedlňují úplné či částečné odepření přístupu k požadovaným dokumentům.
- 157 ECDC předložilo v odpověď na organizační procesní opatření Tribunálu nedůvěrnou verzi vyšetřovací zprávy, do níž mohl žalobce nahlédnout na místě dne 12. září 2018.
- 158 V návaznosti na opatření v rámci dokazování ECDC rovněž předložilo důvěrnou verzi vyšetřovací zprávy, k níž byl žalobci odepřen přístup druhým napadeným rozhodnutím, jakož i ostatní dokumenty, které ředitelka zohlednila při přijímání prvního napadeného rozhodnutí. Těmito dokumenty jsou zaprvé první žádost žalobce o pomoc, zadruhé formulář s doplňujícími informacemi zasláný žalobcem dne 14. července 2017, zatřetí e-mail ze dne 17. ledna 2018 zasláný vedoucím oddělení ředitelce, kterým jí tento sdělil své připomínky k návrhu vyšetřovací zprávy, jež mu byla předána, začtvrté e-mail ze dne 27. července 2018 zasláný vyšetřovatelem ředitelce ohledně faktických chyb obsažených údajně ve vyšetřovací zprávě, jakož i zapáté odpověď ředitelky na tento e-mail ze dne 3. srpna 2018.

- 159 Pokud jde o vyšetřovací zprávu, z dokumentů, které ECDC předložilo Tribunálu, vyplývá, že tato zpráva byla vypracována v souladu s kritérii stanovenými v čl. 4 odst. 8 interního pokynu ECDC č. 29 k vedení administrativních šetření a disciplinárních řízení. Podle tohoto ustanovení „zpráva vylíčí dotčené skutečnosti a okolnosti; uvede, zda byla dodržena pravidla a postupy vztahující se na dané situace, a uvede, zda je s ohledem na přitěžující nebo polehčující okolnosti dána osobní odpovědnost“. Uvedené ustanovení rovněž stanoví, že „[k]opie všech relevantních dokumentů a zápisů z pohovorů musí být přiloženy ke zprávě“. Podle těchto pokynů byla zpráva rozdělena do sedmi neočíslovaných částí.
- 160 V odpověď na otázku položenou Tribunálem na jednání ECDC upřesnilo, že osobními údaji obsaženými ve vyšetřovací zprávě, které byly žalobci zaslány druhým dopisem ze dne 20. června 2018 na základě článku 13 nařízení č. 45/2001 (viz bod 32 výše), jsou pouze výtky, které žalobce sám vznesl v rámci své první žádosti o pomoc.
- 161 Z nedůvěrné verze vyšetřovací zprávy předložené ECDC a z upřesnění ECDC k této zprávě vyplývá, že žalobce měl přístup pouze k těm částem této zprávy, které uvádí jeho vlastní výtky, a k částem, které obsahují obecné úvahy o použitelných právních ustanoveních a způsobu, jakým bylo vyšetřování vedeno. Zásadní část uvedené zprávy byla naopak zcela skryta. Žalobce konkrétně neměl přístup k posledním třem částem zprávy, které obsahovaly popis skutečností oznámených v žádostech o pomoc podaných žalobcem a jiným zaměstnancem ECDC rovněž ve světle shromážděných svědectví, včetně prohlášení vedoucího oddělení (pátá část), dále individuální závěry vyšetřovatele týkající se jednotlivých žádostí o pomoc (šestá část) a konečně jeho obecné závěry z vyšetřování (sedmá část).
- 162 Bylo přitom rozhodnuto, že předání kopie zpráv vypracovaných na konci administrativního šetření, případně v nedůvěrném znění, je nezbytné s ohledem na zásadu řádné správy zaručenou článkem 41 Listiny základních práv a povinnost poskytnout pomoc, z nichž vyplývá, že příslušný orgán informuje dotčené osoby o výsledku jejich žádosti o pomoc, a to tím spíše, když – jako v projednávané věci – zpráva uznává, že došlo k psychickému obtěžování (v tomto smyslu viz rozsudek ze dne 3. října 2019, DQ a další v. Parlament, T-730/18, EU:T:2019:725, bod 109).
- 163 Jak však zdůrazňuje ECDC, právo na přístup ke spisu není absolutní. Článek 41 odst. 2 písm. b) Listiny základních práv zaručuje toto právo za dvou podmínek. Právo každého na přístup ke spisu platí pouze ve vztahu ke „spisu, který se jej týká“. Přístup musí být dále zajištěn při respektování „oprávněných zájmů důvěrnosti a profesního a obchodního tajemství“.
- 164 Pokud jde o důsledky první podmínky v projednávané věci, je třeba konstatovat, že vyšetřovací zpráva se týká nejen první žádosti žalobce o pomoc, ale rovněž žádosti jiného žadatele o pomoc. Vyšetřovatel pak v šesté a sedmé části zprávy zmiňuje rovněž osobní situaci ostatních zaměstnanců ECDC v souvislosti s „přitěžujícími okolnostmi“.
- 165 Žalobce, který byl k tomuto bodu dotázán na jednání, nevyloučil, že by mohl mít právo na přístup k částem vyšetřovací zprávy, které se týkají třetích osob. Právo na přístup ke spisu, jehož se dovolává, však na základě čl. 41 odst. 2 písm. b) Listiny základních práv zaručuje přístup pouze ke spisu, který se týká jeho samotného.
- 166 Pokud jde o druhou podmínku uvedenou v bodě 163 výše týkající se ochrany oprávněných zájmů důvěrnosti, která je rovněž zaručena článkem 41 odst. 2 písm. b) Listiny základních práv, bylo judikováno, že v kontextu stížnosti z důvodu psychického obtěžování je třeba až na výjimečné situace zaručit důvěrnost shromážděných svědectví včetně těch získaných během soudního

řízení, protože případná možnost odstranění této důvěrnosti ve stadiu soudního řízení by mohla bránit tomu, aby probíhající šetření bylo nestranné a objektivní a mohlo těžit ze spolupráce bez zábrán ze strany osob předvolaných k výslechu jako svědci (viz rozsudek ze dne 19. září 2018, *Selimovic v. Parlament*, T-61/17, nezveřejněný, EU:T:2018:565, bod 79 a citovaná judikatura).

- 167 V projednávané věci však ECDC neskrylo pouze části vyšetřovací zprávy se svědectvími, ale skrylo celý obsah analýzy vyšetřovatele, včetně jeho závěrů o první žádosti žalobce o pomoc, což nemůže být odůvodněno ochranou oprávněných zájmů důvěrnosti svědků a řádného průběhu vyšetřování.
- 168 Vyšetřovatel ostatně již ve vyšetřovací zprávě přijal opatření k zajištění anonymity svědků. Osobám, které souhlasily s tím, že budou vyslechnuty, konkrétně vždy umožnil, aby se rozhodly, zda podepíší zápis z pohovoru, či nikoli. Pokud jde o osoby, které se rozhodly jej nepodepsat, informace získané od nich nebyly ve zprávě použity způsobem, který by umožnil je identifikovat. Pokud jde o osoby, které souhlasily s podpisem uvedeného zápisu, jejich jméno spojované s jejich prohlášením ve vyšetřovací zprávě bylo nahrazeno kódem. I kdyby, jak tvrdí ECDC, tento způsob anonymizace nebyl z důvodu velikosti ECDC považován za dostatečný k ochraně jejich totožnosti, mohla by být vzata v úvahu možnost zpřístupnit podstatu jejich svědectví ve formě shrnutí nebo zakrytí některých částí obsahu svědectví (v tomto smyslu viz rozsudek ze dne 25. června 2020, *HF v. Parlament*, C-570/18 P, EU:C:2020:490, bod 66 a citovaná judikatura). ECDC přitom nepočítalo s použitím žádné z těchto technik.
- 169 Pokud jde o ostatní dokumenty zmíněné v bodě 158 výše, k nimž byl rovněž odepřen přístup druhým napadeným rozhodnutím, je třeba uvést, že první žádost o pomoc a formulář s doplňujícími informacemi připravil sám žalobce. Pokud jde o e-mail zasláný dne 17. ledna 2018 vedoucím oddělení ředitelce, ředitelka měla žalobci předat nedůvěrné části tohoto e-mailu, které se týkaly činů oznámených v jeho první žádosti o pomoc, za současného respektování důvěrnosti svědků. Pokud jde konečně o e-mailovou korespondenci mezi ředitelkou a vyšetřovatelem, je třeba konstatovat, že k ní došlo mezi 27. červencem a 3. srpnem 2018, tj. po přijetí prvního napadeného rozhodnutí, takže nespadá do rozsahu sporné žádosti o přístup.
- 170 Z výše uvedeného vyplývá, že jediný žalobní důvod uplatněný žalobcem je částečně opodstatněný.
- 171 Druhé napadené rozhodnutí, doplněné rozhodnutím o zamítnutí stížnosti, je tudíž třeba zrušit v rozsahu, v němž žalobci odepírá přístup k nedůvěrným částem vyšetřovací zprávy a e-mailu vedoucího oddělení ze dne 17. ledna 2018 týkajícím se žalobce (viz body a 164 a 169 výše).

C. K návrhovým žádáním znějícím na náhradu újmy

- 172 Žalobce navrhuje, aby Tribunál uložil ECDC povinnost nahradit nemajetkovou újmu, kterou utrpěl, vyčíslenou *ex aequo et bono* na částku 40 000 eur.
- 173 Na podporu svého návrhu žalobce uvádí, že nemajetkovou újmu mu způsobilo to, že ECDC neuznalo v plném rozsahu, že je žalobce obětí, a to, že neuložilo disciplinární sankce vedoucímu oddělení.
- 174 V tomto ohledu žalobce zdůrazňuje, že byl po dobu pěti let nepřetržitě vystaven obrovskému napětí, což mu způsobilo vážné zdravotní problémy, které se projevovaly úzkostí, problémy s krevním tlakem a snížením sebevědomí. Skutečnost, že se ECDC rozhodlo v souvislosti

s prvním napadeným rozhodnutím neuložit vedoucímu oddělení disciplinární sankci a že ředitelka nepřijala žádné ochranné opatření v návaznosti na jeho první žádost o pomoc, u žalobce zesílila dojem, že vedoucí oddělení může jednat zcela beztrestně.

- 175 Újma byla podle něj ještě zhoršena tím, že se ředitelka pokusila všemi prostředky zabránit tomu, aby získal přístup ke klíčovým informacím a dokumentům, ze kterých vycházela v prvním napadeném rozhodnutí při rozhodování o jeho první žádosti o pomoc. Transparentnost a jasnost jsou přitom podle něj nezbytné při pokusu obnovit důvěru v to, že zaměstnavatel skutečně netoleruje porušování práv přiznaných služebním řádem i v případě, že tato práva porušují vedoucí pracovníci.
- 176 Čtyři roky, které uplynuly od začátku jednání vedoucího oddělení vůči žalobci do podání první žádosti o pomoc, jsou podle něj přiměřeně dlouhá doba vzhledem k tomu, kolik času je třeba k tomu uvědomit si situaci, vzhledem k jeho vyčerpání a končícímu prodloužení jeho smlouvy v roce 2014. Žalobce dodává, že v každém případě již na chování vedoucího oddělení osobně a prostřednictvím výboru zaměstnanců administrativu upozorňoval. O pomoc žádal několik let, avšak nebyl skutečně vyslechnut, a tím méně pochopen.
- 177 ECDC tvrdí, že od podání první žádosti žalobce o pomoc respektovalo povinnost řádné péče a zásadu řádné správy, jelikož zahájilo administrativní šetření po obdržení souhlasu OLAF, přijalo ochranná opatření, uznalo, že došlo k obtěžování, a akceptovalo odstoupení vedoucího oddělení v zájmu služby. Na velmi vysokou míru stresu a úzkosti žalobce upozornil až dne 2. července 2018 v rámci jeho stížnosti. ECDC tvrdí, že kdyby vědělo o tom, že se žalobce cítil být obtěžován, dříve, přijalo by vhodná opatření, což učinilo ihned po podání první žádosti o pomoc. Pokud jde o datum, ke kterému byla tato žádost podána, ECDC uvádí, že netvrdilo, že uplynula lhůta pro její podání.
- 178 Pokud jde o to, zda újma skutečně vznikla, ECDC namítá, že nebyl předložen žádný důkaz, jelikož lékařské potvrzení připojené k žalobě má podle něj jen velmi malou informační hodnotu.
- 179 Konečně, pokud jde o příčinnou souvislost mezi údajným pochybením a nemajetkovou újmou, ta podle ECDC rovněž není prokázána.
- 180 Úvodem je třeba upřesnit rozsah návrhu žalobce na náhradu újmy.
- 181 Jak je totiž uvedeno v bodě 36 výše, žalobce, jakož i další zaměstnanci ECDC podali dne 11. října 2018 na základě čl. 90 odst. 1 služebního řádu další žádost o odškodnění. V rámci této společné žádosti požadoval žalobce částku ve výši 356 400 eur z titulu majetkové a nemajetkové újmy, která mu údajně vznikla v letech 2012 až 2018, tedy v období, kdy ECDC nezajistilo odpovídající pracovní prostředí a protahovalo reakci na chování vedoucího oddělení. Ředitelka tuto žádost zamítla, načež byla podána stížnost a žaloba k Tribunálu zapsaná do rejstříku pod číslem věci T-864/19. Na jednání žalobce upřesnil, že návrh na náhradu újmy formulovaný v rámci této žaloby se liší od návrhu ve věci T-864/19. Není tedy na místě rozhodnout o újmě uplatňované žalobcem v posledně uvedené věci.
- 182 Z žaloby vyplývá, že nemajetková újma uplatňovaná žalobcem v projednávané věci vyplývá z prvního a druhého napadeného rozhodnutí. Žalobce konkrétně tvrdí, že první napadené rozhodnutí ukončilo vyšetřování, aniž bylo v plném rozsahu uznáno, že je žalobce obětí, a bez uložení disciplinární sankce vedoucímu oddělení z důvodu jeho odstoupení. Tato újma byla zhoršena odmítnutím přístupu k vyšetřovací zprávě obsažené ve druhém napadeném rozhodnutí.

- 183 Žalobce se proto domáhá náhrady nemajetkové újmy vyplývající z protiprávního jednání popsaného v rámci třetího žalobního důvodu předloženého na podporu návrhu na zrušení prvního napadeného rozhodnutí a jediného žalobního důvodu uplatněného proti druhému napadenému rozhodnutí.
- 184 Jak vyplývá z bodů 116 a 170 výše, těmto žalobním důvodům bylo částečně vyhověno. Bylo totiž konstatováno, že ECDC v rozporu s článkem 24 služebního řádu nezjistilo v návaznosti na vyšetřovací zprávu skutkový stav v plném rozsahu a neinformovalo žalobce o důsledcích, které vyvodilo z jeho první žádosti o pomoc. Omezený přístup k vyšetřovací zprávě, který byl žalobci umožněn, dále nebyl v souladu s čl. 41 odst. 2 písm. b) Listiny základních práv.
- 185 Podle ustálené judikatury představuje zrušení protiprávního aktu samo o sobě přiměřenou a v zásadě dostatečnou nápravu jakékoliv nemajetkové újmy, kterou tento akt mohl způsobit. Nemuselo by tomu tak však být v případě, že žalobce prokáže, že mu vznikla nemajetková újma, která je oddělitelná od protiprávnosti, na jejímž základě byl akt zrušen, a která nemůže být tímto zrušením zcela napravena (viz rozsudek ze dne 13. července 2018, *Curto v. Parlament*, T-275/17, EU:T:2018:479, bod 114 a citovaná judikatura).
- 186 K tomu dochází zaprvé tehdy, když zrušený akt obsahuje výslovně negativní hodnocení schopností žalobce, které by ho mohlo zranit, zadruhé když je způsobené pochybení zvláště závažné a zatřetí když zrušení postrádá užitečný účinek, a nemůže tedy samo o sobě představovat vhodnou a dostatečnou nápravu veškeré nemajetkové újmy způsobené napadeným aktem (viz rozsudek ze dne 23. října 2012, *Strack v. Komise*, F-44/05 RENV, EU:F:2012:144, bod 128 a citovaná judikatura).
- 187 Podle judikatury dále nemůže fakt, že je údajně utrpěná újma nemajetková, vést k obrácení důkazního břemene ohledně existence a rozsahu újmy, které nese žalobce. Odpovědnost Unie je totiž založena pouze tehdy, pokud se žalobci podaří prokázat, že skutečně utrpěl újmu (viz rozsudek ze dne 29. dubna 2015, *CC v. Parlament*, T-457/13 P, EU:T:2015:240, bod 49 a citovaná judikatura).
- 188 V projednávané věci žalobce neprokázal, že mu vznikla nemajetková újma oddělitelná od protiprávnosti zakládající zrušení prvního a druhého napadeného rozhodnutí, která by nemohla být tímto zrušením zcela napravena. Na jednání se v tomto ohledu omezil na tvrzení, že vedoucí oddělení zůstal nepotrestán a že úzkost a utrpení na jeho straně nadále trvají zejména po úsilí, které musel vynaložit za účelem získání přístupu k tomu, co pro něj bylo podstatné, a sice k vyšetřovací zprávě. Žalobce však neuvedl, proč by tato újma nemohla být napravena zrušením prvního a druhého napadeného rozhodnutí.
- 189 Ve světle výše uvedeného musí být návrh na náhradu nemajetkové újmy, která vyplývá z těchto rozhodnutí, zamítnut.

IV. K nákladům řízení

- 190 Podle čl. 134 odst. 3 jednacího řádu ponese každý z účastníků řízení vlastní náklady, pokud měl ve věci částečně úspěch i neúspěch. Jeví-li se to však vzhledem k okolnostem v projednávané věci jako odůvodněné, může Tribunál rozhodnout, že účastník řízení ponese vlastní náklady řízení a nahradí část nákladů řízení vynaložených druhým účastníkem řízení.

191 V projednávané věci je třeba na základě tohoto ustanovení rozhodnout, že ECDC ponese vlastní náklady řízení a nahradí tři čtvrtiny nákladů řízení vynaložených žalobcem a že žalobce ponese čtvrtinu vlastních nákladů řízení.

Z těchto důvodů

TRIBUNÁL (sedmý senát)

rozhodl takto:

- 1) **Rozhodnutí Evropského střediska pro prevenci a kontrolu nemocí (ECDC) ze dne 18. května 2018 přijaté v reakci na žádost o pomoc podanou AI dne 20. června 2017 se zrušuje.**
- 2) **Rozhodnutí ECDC ze dne 20. června 2018 se zrušuje v rozsahu, v němž jím byl AI odepřen přístup k nedůvěrným částem vyšetřovací zprávy k žádosti o pomoc ze dne 20. června 2017 a e-mailu A ze dne 17. ledna 2018, které se týkají jeho osoby.**
- 3) **Rozhodnutí ECDC ze dne 26. října 2018, kterým byla zamítnuta stížnost AI ze dne 2. července 2018 se zrušuje.**
- 4) **Návrh na náhradu újmy se zamítá.**
- 5) **ECDC ponese vlastní náklady řízení a nahradí tři čtvrtiny nákladů řízení vynaložených AI.**
- 6) **AI ponese čtvrtinu vlastních nákladů řízení.**

da Silva Passos

Truchot

Sampol Pucurull

Takto vyhlášeno na veřejném zasedání v Lucemburku dne 14. července 2021.

Podpisy.